

การศึกษาแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง อภิปัญญา และความเมตตาต่อตนเองของเด็กและ เยาวชนที่กระทำความผิด

กาญจณี ชอบเสียง¹ และดุขฎิ เล็บขาว²

วันได้รับบทความ: 12 กุมภาพันธ์ 2567 วันแก้ไข: 9 มีนาคม 2567 วันยอมรับเผยแพร่: 12 มีนาคม 2567

บทคัดย่อ

แรงจูงใจเป็นปัจจัยสำคัญต่อกระบวนการแก้ไข บำบัดฟื้นฟูเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดให้เปลี่ยนแปลงตนเองอยู่ร่วมกับสังคมอย่างปกติสุข การวิจัยนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. ศึกษาระดับแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง อภิปัญญาและความเมตตาต่อตนเองของเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด และ 2. เสนอแนวทางการใช้กฎหมายหรือวิธีการดำเนินการทางกฎหมายสำหรับเด็กและเยาวชนได้อย่างเหมาะสม กลุ่มตัวอย่างคือเด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งอนุญาตให้ปล่อยตัวชั่วคราวและมาเข้ารับการให้คำปรึกษา แก้ไขบำบัดฟื้นฟู ณ ศูนย์ให้คำปรึกษาศาลเยาวชนและครอบครัวแห่งหนึ่ง ตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มาตรา 132 วรรคหนึ่ง จำนวน 74 คน โดยเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 4 ฉบับ คือ 1. แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป 2. แบบวัดแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง (คะแนนเฉลี่ย 0-96 หมายถึง น้อยที่สุด, 97-192 หมายถึง น้อย, 193-288 หมายถึง ปานกลาง, 289-384 หมายถึง มาก และ 385-480 หมายถึง มากที่สุด) 3. แบบวัดอภิปัญญา (คะแนนเฉลี่ย 30-47 หมายถึง น้อยที่สุด, 48-65 หมายถึง น้อย, 66-83 หมายถึง ปานกลาง, 84-101 หมายถึง มาก และ 102-120 หมายถึง มากที่สุด) และ 4. แบบวัดความเมตตาต่อตนเอง (คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.00-2.49 หมายถึง ต่ำ, 2.50-3.50 หมายถึง ปานกลาง และ 3.51-5.00 หมายถึง สูง) ซึ่งเครื่องมือวิจัยทุกฉบับนำมาแปลเป็นภาษาไทยด้วยหลักการแปลเครื่องมือวิจัยข้ามวัฒนธรรม ทำการตรวจสอบคุณสมบัติการวัดทางจิตวิทยา และความเชื่อมั่นของแบบวัดแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง อภิปัญญาและความเมตตาต่อตนเอง เท่ากับ .84, .75 และ .72 ตามลำดับ ซึ่งสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัย พบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดมีแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง อภิปัญญา และความเมตตาต่อตนเองอยู่ในระดับปานกลาง เพศชายมีแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงมากกว่าเพศหญิง แต่เพศหญิงมีความเมตตาต่อตนเองมากกว่าเพศชาย เพศชายมีอภิปัญญาอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนเพศหญิงมีระดับอภิปัญญาในแต่ละระดับเท่า ๆ กัน เมื่อแบ่งตามประเภทคดีพบว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดในคดีที่เกี่ยวกับความรุนแรงมีความเมตตาต่อตนเองสูงกว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดในคดีที่ไม่เกี่ยวกับความรุนแรง แต่มีแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงและอภิปัญญาไม่แตกต่างกัน

คำสำคัญ: แรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง อภิปัญญา ความเมตตาต่อตนเอง เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด

¹ นิสิตหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม (ผู้ประพันธ์บทความ)

² พันตรีหญิง ดร. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

Motivation to change, Metacognition and Self-compassion of Juvenile Delinquency

Kanjane Chobsiang¹ & Dussadee Lebkhao²

Received Date: February 12, 2024 Revised Date: March 9, 2024 Accepted Date: March 12, 2024

Abstract

Motivation is an important factor in the process of correction, treatment, and rehabilitation of juvenile delinquents to improve themselves into pacifique cohabitation. This research aimed to 1. study the level of motivation for change, metacognition, and self-compassion and 2. propose guidelines for the proper application of the law or legal procedures for juvenile delinquency. The subjects used in this study were juveniles whose temporary release was granted by the court and attended counseling. Correction and rehabilitation were administered at the Counseling Center, Juvenile and Family Court, in accordance with the Juvenile and Family Court and Juvenile and Family Procedure Act B.E. 2553 (2010), Section 132, paragraph one, among 74 participants. The instruments used in the research which were translated from English to Thai consisted of 4 instruments: a general information questionnaire, a measure of motivation to change (0-96= the least, 97-192=low, 193-288=moderate, 289-384=high, 385-480=highest), a measure of metacognition (30-47= the least, 48-65=low, 66-83=moderate, 84-101=high, 102-120= highest) and a measure of self-compassion (1.00-2.49=low, 2.50-3.50=moderate, 3.51-5.00=high), and additionally the psychometric properties and reliability were .84, .75 and .72, respectively. Statistical measures were used such as percentage, mean and standard deviation. The results showed that juvenile delinquent participants had moderate levels of motivation to change, metacognition, and self-compassion but exhibited different results among male and female participants as well as violent and non-violent offenders. Males were more motivated to change than females, but females had more self-compassion than males. Males had moderate levels of metacognition, while females had the same level of each factor. Participants who committed violent-related crimes had higher self-compassion than those that committed non-violent crimes, but motivation to change and metacognition were no different.

Keywords: Motivation to change, Metacognition, Self-compassion, Juvenile delinquency

¹ Graduate student, Master of Psychology, Mahasarakham University (Corresponding author)

² Ph.D Major, Mahasarakham University

บทนำ (Introduction)

ปัญหาการใช้ความรุนแรงของเยาวชนหรือการกระทำความผิดยังเป็นปัญหาระดับโลก (World Health Organization, 2020) สำหรับประเทศไทยมีรายงานสถิติจำนวนคดีที่เด็กและเยาวชนถูกจับกุมส่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชนมีจำนวนมาก ในแต่ละปี โดยในปี พ.ศ. 2560 จำนวน 24,762 คน ปี พ.ศ. 2561 จำนวน 22,541 คน ปี พ.ศ. 2562 จำนวน 20,842 คน ปี พ.ศ. 2563 จำนวน 19,470 คน และ ปี พ.ศ. 2564 จำนวน 14,593 คน อีกทั้งมีรายงานสถิติเด็กและเยาวชนที่ได้รับการปล่อยตัวจากการขัดเกลานิสัยในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ในระยะเวลา 1 ปี หวนกลับมากระทำความผิดซ้ำจำนวนมาก โดยในปี พ.ศ. 2562 จำนวน 885 คน และ ปี พ.ศ. 2563 จำนวน 914 คน และ ปี พ.ศ. 2564 จำนวน 770 คน (สำนักงานสถิติแห่งชาติ, 2566, กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน, 2566) ซึ่งการหวนกลับมากระทำความผิดซ้ำของเด็กและเยาวชนแสดงให้เห็นปัญหาการปรับตัวอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมของเด็กและเยาวชนเอง และอาจนำไปสู่พฤติกรรมก้าวร้าวอาชญากรรมที่ร้ายแรงมากขึ้นในวัยผู้ใหญ่ รวมถึงอาจจะสะท้อนถึงปัญหาการใช้กฎหมายสำหรับเด็กและเยาวชนที่เหมาะสม (นริศรา แสงวจิตร และ คณะ, 2561)

การค้นคว้าวิธีการช่วยเหลือ เพื่อลดการกระทำผิด กระทำความผิดซ้ำจึงเป็นสิ่งสำคัญ ซึ่งจากการทบทวนขอบเขตวรรณกรรมที่ผ่านมาพบว่า แรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง (motivation to change) มีส่วนสำคัญที่จะเป็นแรงกระตุ้นให้บุคคลเรียนรู้ที่จะเปลี่ยนแปลงจุดด้อยของตนเองจากความผิดพลาดล้มเหลว (Cox et al., 2004, Breines et al., 2012) มีความคิดอัตโนมัติต่อตนเองในเชิงบวกมากขึ้น ทำให้อารมณ์การแสดงออกของบุคคลไปในทิศทางที่ดี (Arimitsu et al., 2015) และเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ตัดสินใจที่จะไม่หวนกลับไปกระทำความผิดซ้ำ (Serin et al., 2015) ปัจจัยด้านอภิปัญญา (metacognition) ยังช่วยให้เด็กและเยาวชนเกิดความเชื่อ ความคิดที่ส่งผลต่อการตัดสินใจ (Wells et al., 2004) และก่อให้เกิดแนวโน้มของพฤติกรรม (Bahadorikhosroshah et al., 2017) รวมถึงปัจจัยด้านความเมตตาต่อตนเอง (self-compassion) จะช่วยให้บุคคลได้สัมผัสและเปิดใจรับความทุกข์ของตนเอง ไม่หลีกเลี่ยง ทำให้เกิดความปรารถนาที่จะบรรเทาทุกข์และเยียวยาตนเองด้วยความอ่อนโยน ใจดี และเห็นอกเห็นใจตนเอง รวมถึงทำความเข้าใจอย่างไม่ตัดสินในความผิดพลาด ความไม่ดีพอ และความล้มเหลว และมองว่าเหตุการณ์นั้นเป็นส่วนหนึ่งของประสบการณ์มนุษย์ (MacBeth et al., 2012) อีกทั้งยังช่วยให้เกิดการยอมรับและเข้าใจ (Mohammed, 2015) มีความตระหนักรู้ปัญหาที่กำลังประสบและเรียนรู้ที่จะปรับปรุงตนเอง (Moffitt et al., 2018) ซึ่งทั้งสามปัจจัยที่กล่าวมานั้นส่งผลต่อการปรับตัวที่ดีขึ้นของเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด

นอกจากปัจจัยที่กล่าวมาแล้ว งานวิจัยที่ผ่านมายังพบว่าความแตกต่างทางเพศ (difference of genders) และประเภทคดี (offense types) ที่มีผลต่อแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงและความเมตตาต่อตนเอง พบว่าในเพศหญิงและชายนั้นมีแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง และความเมตตาต่อตนเองแตกต่างกัน เพศหญิงจะมีความเมตตาต่อตนเอง (Yarnell et al., 2015, 2019) มีความห่วงใยและใส่ใจความรู้สึกภายในของตนเองน้อยกว่าเพศชาย (Nolen-Hoeksema, 1987, Tatum, 2012) เมื่อประสบเหตุการณ์ตึงเครียดพบว่าเพศชายและเพศหญิงมีแรงจูงใจแตกต่างกัน ใช้วิธีการจัดการปัญหาแตกต่างกัน รวมถึงพันธะสัญญาในการทำตามเป้าหมายก็แตกต่างกันด้วย (Bonneville-Roussy et al., 2017) อีกทั้งการศึกษาประสิทธิภาพของการ

ให้บริการการป้องกัน (prevention service) ในวัยรุ่นที่กระทำความผิดและวัยผู้ใหญ่ที่มีปัญหาพฤติกรรมการใช้สารเสพติดพบว่าเพศที่แตกต่างกันตอบสนองต่อการเข้ารับบริการให้ความช่วยเหลือที่ต่างกันในช่วงระยะเวลาในการบำบัดรักษา แรงจูงใจ (Tatum, 2012, Yarnell et al., 2015) รวมถึงมีปัจจัยปกป้อง (Disbury et al., 2015, Ray et al., 2015) และมีระดับของความเมตตาต่อตนเองที่แตกต่างกัน (Hofmann, 2018, Amemiya et al., 2020) ประกอบกับงานวิจัยเชิงพัฒนาการได้ระบุว่า ความแตกต่างทางเพศในด้านแรงจูงใจนั้น มีความแตกต่างกันชัดเจนตั้งแต่เริ่มที่จะกระทำความผิดจนกระทั่งจบกิจกรรมนั้น (Meece et al., 2006, Fagan et al., 2014) การให้ความช่วยเหลือในการสร้างแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงจึงควรคำนึงถึงความแตกต่างในด้านต่างๆ เหล่านี้เช่นกัน (McMurrin, 1998) ส่วนประเภทคดีพบว่า วัยรุ่นผู้กระทำความผิดในคดีเกี่ยวกับความรุนแรง (violent offenders) มีแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงตนเองที่แยกว่ากลุ่มที่ไม่ใช่คดีเกี่ยวกับความรุนแรง (Baglivio et al., 2015) โดยแนวโน้มการหวนกลับมากระทำความผิดซ้ำ (recidivism) มีการประเมินตนเองในทางลบ (Bahadorikhosroshah et al., 2017) มีความทุกข์ทางอารมณ์ และพฤติกรรมภายนอกที่แยกว่า (Arimitsu et al., 2015, Wadsworth et al., 2018, Hocheiser et al., 2020)

การศึกษาระดับแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง อภิปัญญา และความเมตตาต่อตนเองของเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด โดยคำนึงถึงความแตกต่างทางเพศและประเภทคดีจะเป็นข้อมูลที่สามารถสะท้อนสภาพปัจจุบันของเด็กและเยาวชนกลุ่มดังกล่าวได้ แต่สำหรับการศึกษาปัจจัยที่กล่าวมานั้นยังพบการศึกษาในกลุ่มเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดในประเทศไทยน้อย จากเหตุผลดังกล่าวผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาระดับแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง อภิปัญญา และความเมตตาต่อตนเองของเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด อันจะนำไปสู่การใช้กฎหมายหรือวิธีการดำเนินการทางกฎหมายสำหรับเด็กและเยาวชนได้อย่างเหมาะสม หรือมีประโยชน์ในเชิงนโยบายในการกำหนดมาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดีโดยใช้แนวทางการให้คำปรึกษาและการดูแล ช่วยเหลือเด็กและเยาวชนกลุ่มดังกล่าวให้สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของศาลเยาวชนและครอบครัวที่มุ่งเน้น การแก้ไข บำบัด ฟื้นฟู เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดให้สามารถเปลี่ยนแปลงตนเองอยู่ร่วมกับสังคมได้ โดยไม่หวนกลับมากระทำความผิดซ้ำ

วัตถุประสงค์ของงานวิจัย (Research Objectives)

1. เพื่อศึกษาระดับแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง อภิปัญญาและความเมตตาต่อตนเองของเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด
2. เพื่อเสนอแนวทางการใช้กฎหมายหรือวิธีการดำเนินการทางกฎหมายสำหรับเด็กและเยาวชนได้อย่างเหมาะสม

การทบทวนวรรณกรรม (Literature Review)

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อนำมาเป็นแนวทางในการศึกษา ซึ่งสามารถสรุปสาระสำคัญได้ดังนี้

1. มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดีตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553

มาตรา 132 ในกรณีที่ศาลเห็นว่าตามพฤติการณ์แห่งคดียังไม่สมควรจะมีคำพิพากษาหรือ บิดา มารดา ผู้ปกครอง หรือบุคคลซึ่งจำเลยอาศัยอยู่ด้วยร้องขอ เมื่อศาลสอบถามผู้เสียหายแล้วศาล อาจมี คำสั่งให้ปล่อยตัวจำเลยชั่วคราวแล้วมอบตัวจำเลยให้บุคคลดังกล่าวโดยไม่มีประกัน หรือมีประกัน หรือมี ประกันและหลักประกันด้วยก็ได้ โดยกำหนดเงื่อนไข เช่น ให้จำเลยรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติหรือเจ้า พนักงานอื่นหรือบุคคลใดหรือองค์การด้านเด็ก เข้ารับการแก้ไขบำบัดฟื้นฟูรับ คำปรึกษาแนะนำ เข้าร่วม กิจกรรมบำบัดหรือกิจกรรมทางเลือก หรือให้ใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัย ภายในระยะเวลาที่ศาลเห็นสมควร แต่ต้องไม่เกินกว่าจำเลยนั้นมีอายุครบยี่สิบสี่ปีบริบูรณ์ ในกรณีศาลมี อำนาจสั่งให้บิดา มารดา ผู้ปกครอง หรือ บุคคลซึ่งจำเลยอาศัยอยู่ด้วยเข้าร่วมกิจกรรม หรือรับคำปรึกษา แนะนำด้วยก็ได้

ในกรณีที่ศาลเห็นว่าจำเลยไม่สมควรใช้วิธีการตามวรรคหนึ่งศาลจะส่งตัวจำเลยไปยังสถานพินิจ หรือสถานที่อื่นที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายและตามที่ศาลเห็นสมควรที่ยินยอมรับตัวจำเลยไว้ดูแลชั่วคราวหรือจะ ให้ใช้วิธีการสำหรับเด็กและเยาวชนไปพลางก่อนก็ได้แต่ต้องไม่เกินกว่าจำเลยนั้นมีอายุครบยี่สิบสี่ปีบริบูรณ์

หลักเกณฑ์วิธีการและเงื่อนไขการส่งตามวรรคหนึ่งตลอดจนวิธีการประเมินสภาพปัญหาการ จัดทำแผนแก้ไขบำบัดฟื้นฟูการเตรียมความพร้อมเพื่อมอบตัวจำเลยให้บิดามารดาผู้ปกครองหรือบุคคลซึ่ง จำเลยอาศัยอยู่ด้วยให้เป็นไปตามข้อบังคับของประธานศาลฎีกา

2. แนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดทฤษฎีของแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง

แนวคิดทฤษฎี theory of current concerns (TCC) หรือทฤษฎี เป้าหมาย (Current Concerns) ซึ่งพัฒนาโดย Cox et al. (2004, 2023) แรกเริ่มนั้นใช้ในการรักษาผู้ป่วยติดสุราเพื่อ บำบัดแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง โดยอธิบายคำว่า “Current Concerns” หมายถึง สภาพภายในจิตใจของ บุคคลระหว่างช่วงเวลาที่มุ่งมั่นทำตามเป้าหมายของตนเองจนกระทั่งการไล่ตามเป้าหมายสิ้นสุดลง โดยบรรลุ เป้าหมายหรือละทิ้งเป้าหมายนั้นไป ทฤษฎีเป้าหมาย (Current Concerns) เป็นกระบวนการทางจิตประสาท ภายใต้อการแสวงหาเป้าหมายของแต่ละบุคคล และทฤษฎีนี้ได้รับการขนานนามว่าทฤษฎีเป้าหมายของปัจจุบัน เป็นทฤษฎีที่นิยมใช้ในการศึกษาเกี่ยวกับแรงจูงใจในประชากรที่เป็นผู้กระทำผิด พฤติกรรมเสพติด การใช้ แอลกอฮอล์ในทางที่ผิด เป็นต้น เพื่อศึกษาแรงจูงใจในการบำบัดรักษาหรือแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง (Motivation of Change) เช่น การศึกษาของ Theodosi (2006) และ McMurrin et al. (2010) ได้สรุปผล การศึกษาว่า การบำบัดสร้างแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงในกลุ่มผู้กระทำความผิดเป็นหัวใจสำคัญของกา บวนการฟื้นฟูสมรรถภาพของพวกเขา ซึ่งจะช่วยให้ผู้กระทำความผิดไม่หวนกลับมากระทำผิดซ้ำในอนาคต ซึ่งทฤษฎี TCC เชื่อว่า เชื่อว่าพฤติกรรมของมนุษย์มีจุดมุ่งหมายและมีทิศทาง จึงได้อธิบายกรอบแนวคิด เกี่ยวกับบุคคล มีการเลือกเป้าหมายของตนเองอย่างไร รวมถึงวิธีการติดตามผลกระทบที่ตามมาของเป้าหมาย การเลือกเป้าหมายขึ้นอยู่กับทำให้คุณค่าของผู้เลือกที่กำหนดให้กับทางเลือกแต่ละทาง (สิ่งจูงใจ) และ ความสามารถในการรับรู้ โดยพฤติกรรมและประสบการณ์ของบุคคลจะถูกจัดระบบด้วยการแสวงหาเป้าหมาย

และความสุนทรีย์ในชีวิต และอยู่ภายใต้กรอบแนวคิด Cognitive-motivational แรงจูงใจอาจมาจากปัจจัยภายในหรือจากปัจจัยภายนอก ซึ่งประกอบไปด้วยแง่มุมชีวิตที่ต้องการปรับปรุงพัฒนา (Life Areas) 6 ด้าน ได้แก่ 1) อดีตและการจัดการการดำรงชีวิตในปัจจุบันและอนาคต (Past, Current and Future Living Arrangements) 2) บุคคลที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิด (Close personal Relationships) 3) ปัญหาสุขภาพกายและจิตใจ (Physical or Mental Health Issues) 4) สันทนาการ (Recreation) 5) การเปลี่ยนแปลงตนเองและการพัฒนาตนเอง ปัญหาอารมณ์และความรุนแรง (Self-changes and Personal Improvement, and Problem with Anger and Violence) และ 6) การจ้างงาน การศึกษาและสภาพเศรษฐกิจ (Employment, Training and Financial Situation)

2.2 แนวคิดทฤษฎีของอภิปัญญา

Wells & Hatton-Cartwright (2004) ได้พัฒนาแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับอภิปัญญา (Metacognition) โดยพัฒนามาจากแนวคิด Cognitive Behavioral ในผู้ป่วยโรควิตกกังวล (Generalized Anxiety Disorder; GAD) และโรควิตกกังวล รวบรวมถึงได้พัฒนาแบบวัดอภิปัญญาในกลุ่มผู้กระทำความผิด โดยกล่าวถึงอภิปัญญาตามแนวคิดของ Wells & Hatton-Cartwright นั้น เชื่อว่าปัญหาพยาธิสภาพทางจิตส่วนใหญ่มาจากรูปแบบของการคิด (Style of Thinking) ซึ่งมักจะมีการคิดกังวล คิดเชิงลบ คิดวนซ้ำ โดยได้รับอิทธิพลจากการคิดเชิงซับซ้อนของตนเอง และ Cognitive Model ของบุคคลที่เป็นโรควิตกกังวลนั้นเป็นผลมาจากความสัมพันธ์ระหว่างการใช้ความวิตกกังวลเป็นกลยุทธ์ในการเผชิญปัญหา (Motivated Use of Worry as a Coping Strategy) การประเมินความกังวลเชิงลบ (Negative Appraisal of Worry) และความพยายามในการควบคุมความกังวล (Worry Control Attempts) ซึ่งมีนักวิจัยที่ทำการศึกษาก่อนหน้านี้ของวัยรุ่นที่กระทำความผิดไว้ว่า มีความแตกต่างจากเด็กวัยรุ่นทั่วไปในวัยเดียวกันอย่างมีนัยสำคัญ กล่าวคือเด็กวัยรุ่นที่กระทำความผิดจะมีความสามารถทางอภิปัญญาที่ต่ำกว่า ทำให้มีความบกพร่องในการยับยั้งชั่งใจตนเอง ไม่สามารถควบคุมอารมณ์ได้อย่างเหมาะสม คิดไม่สมเหตุสมผล และปรับตัวเข้ากับบรรทัดฐานของสังคม (Bahadorikhosroshahi et al., 2017) นอกจากนี้ยังพบว่า ในกลุ่มเด็กวัยรุ่นที่ติดสารเสพติดมีการคิดในรูปแบบตายตัวและสุดโต่ง (Rigid and Dichotomous Thinking) และขาดความยืดหยุ่นทางการคิด (Lack of Cognitive Flexibility) (Pihet et al., 2011) ซึ่งอภิปัญญาตามแนวคิดนี้ประกอบด้วย 5 องค์ประกอบ ได้แก่ 1) (การขาด) ความเชื่อมั่นทางปัญญา ((Lack of) Cognitive Confidence) 2) ความเชื่อเชิงบวกเกี่ยวกับความกังวล (Positive Beliefs about Worry) 3) การตระหนักรู้ทางความคิด (Cognitive Consciousness) 4) ความเชื่อเชิงลบเกี่ยวกับการควบคุมไม่ได้และอันตรายจากความกังวล (Negative Beliefs about the Uncontrollability and Danger of Worry) และ 5) ความเชื่อเกี่ยวกับความจำเป็นในการควบคุมความคิด (Beliefs about the Need to Control Thoughts)

2.3 แนวคิดทฤษฎีของความเมตตาต่อตนเอง

Neff (2004) เป็นผู้เสนอแนวคิดทฤษฎีความเมตตาต่อตนเองโดยมีฐานแนวคิดมาจากจิตวิทยาแนวพุทธแต่โครงสร้างของความคิดรวบยอดตามแนวคิดของ มาจากการศึกษาที่เป็นวิทยาศาสตร์ โดยอธิบายว่าความเมตตา (Compassion) ที่มีให้กับบุคคลอื่นยังสามารถขยายมาสู่ตนเองได้ในยามที่บุคคล

กำลังเผชิญความทุกข์ ซึ่งไม่ใช่ความผิดของใครคนหนึ่งเมื่อสิ่งร้ายภายนอกที่อยู่รอบตัวนั้นยากที่จะควบคุมได้ แต่สิ่งที่บุคคลมีได้อย่างเท่าเทียมกันคือความเมตตาต่อตนเองในยามที่รู้สึกทุกข์ทรมานกับสิ่งที่ตนเองทำผิดพลาดล้มเหลวหรือความไม่สมบูรณ์แบบของตนเอง การที่บุคคลมีความเมตตาต่อตนเองนั้นไม่ต่างจากการมีความเมตตาต่อผู้อื่น นอกจากนี้การมีความเมตตา ยังหมายความว่ามีความเข้าใจและความกรุณาต่อผู้อื่น เมื่อพวกเขาล้มเหลวหรือทำผิดพลาดแทนที่จะตัดสินพวกเขาอย่างรุนแรง เมื่อบุคคลรู้สึกเห็นอกเห็นใจผู้อื่น (แทนที่จะเป็นเพียงความสงสาร) นั้นหมายความว่าบุคคลตระหนักถึงความทุกข์ ความล้มเหลวและความไม่สมบูรณ์เป็นส่วนหนึ่งของประสบการณ์ของมนุษย์ทุกคนต้องประสบ อีกทั้งความเมตตาต่อตนเองเป็นวิธีการแสดงออกแบบเดียวกับการให้รางวัลตนเอง เมื่อบุคคลกำลังเผชิญกับช่วงเวลาที่ยากลำบาก ประสบความล้มเหลว การมีความเมตตาต่อตนเองตนเองนั้นจะทำให้บุคคลอ่อนโยนและเข้าใจ กล่าวที่จะเผชิญกับความล้มเหลว หรือประสบการณ์ที่ร้ายแรงของชีวิต ซึ่งมีนักวิจัยที่ทำการศึกษาค้นคว้าผลของความเมตตาต่อตนเองที่ส่งผลต่อความคิดในการก่ออาชญากรรมในนักโทษชาย ซึ่งพบว่าความเมตตาต่อตนเองสามารถลดความคิดในการก่ออาชญากรรมได้ และสามารถประยุกต์ใช้เป็นโปรแกรมการฟื้นฟูสมรรถภาพของนักโทษต่อไปได้ (Rezapour-Mirsaleh et al., 2021) รวมถึงความเมตตาต่อตนเองยังมีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดกฎหมายด้วย (Morley, et al., 2016) ซึ่ง Neff อธิบายถึงองค์ประกอบของความเมตตาต่อตนเองว่า ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบหลัก โดยที่องค์ประกอบหลักแต่ละตัว มี 2 ปัจจัยที่เป็นตัวแปรตรงข้ามกัน ซึ่งสามารถระบุได้ดังนี้ 1) ความใจดีอ่อนโยนกับตนเอง (Self-kindness) เป็นการที่บุคคลเข้าใจในความผิดพลาด ล้มเหลวที่เกิดขึ้น และแสดงออกถึงความรัก ความอ่อนโยน และการกระทำที่เป็นไปในทางให้กำลังใจตนเองในการเผชิญปัญหา กับ การตัดสินตนเอง (Self-judgment) ซึ่งบุคคลประเมินคุณค่าของตนเองจากประสบการณ์ที่ความผิดพลาด ล้มเหลว วิพากษ์วิจารณ์ตนเองในทางลบ ต่ำหนີและกล่าวโทษตนเองในทางที่บั่นทอนกำลังใจตนเอง 2) การเป็นมนุษยชาติทั่วไป (Common Humanity) เป็นสิ่งที่บุคคลเฝ้าระวังเข้าใจว่ามนุษย์ทุกคนสามารถกระทำ ความผิดพลาด มีความทุกข์ใจ ซึ่งเกิดขึ้นเหมือนกันทุกคน กับ ความโดดเดี่ยว (Isolation) เมื่อตนเองประสบกับความผิดพลาดล้มเหลว ซึ่งเกิดจากคิดที่ไม่สมเหตุผล คิดว่าสิ่งเลวร้ายเกิดขึ้นเฉพาะกับ ตนและตนเองต้องรู้สึกทรมานอยู่เพียงคนเดียว ทำให้เกิดความรู้สึกแปลกแยกแตกต่างจากคนอื่น และ 3) การมีสติรู้ตัว (Mindfulness) เป็นสภาวะที่บุคคลเกิดความตระหนักรู้ตัว ทบทวนภายในตนเองจนสามารถรับรู้ความคิด ความรู้สึกในเชิงลบของตนเอง ในปัจจุบันและไม่หมกมุ่นอยู่แต่กับประสบการณ์เชิงลบของตนเอง กับ การใส่ใจกับความผิดพลาดของตนเองมากเกินไป (Over-identification) เป็นสิ่งที่บุคคลหมกมุ่นกับความคิดและอารมณ์เชิงลบที่เกิดขึ้นจากประสบการณ์ความผิดพลาด ล้มเหลวของตนเอง และปล่อยให้อารมณ์เหล่านั้นมีอิทธิพลต่อตนเองอย่างมากจนไม่สามารถเข้าใจสภาวะปัจจุบันของตนเอง

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ศรัณยา เลิศศาสตรวัฒนา (2560) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “กระบวนการแก้ไข บำบัด ฟื้นฟู เด็ก และเยาวชนในกระบวนการยุติธรรม ทางอาญาในศาลเยาวชนและครอบครัว” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา แนวความคิด ทฤษฎี ความเป็นมาของการกระบวนการแก้ไข บำบัด ฟื้นฟู เด็กและเยาวชนตามหลักกฎหมายสากล เพื่อนำมาพัฒนาหลักกฎหมายและหลักเกณฑ์เกี่ยวกับ กระบวนการแก้ไขบำบัดฟื้นฟูเด็กและเยาวชนใน

ประเทศไทย พบว่า แนวทางในการปฏิบัติเพื่อดำเนินคดีอาญากับเด็กและเยาวชนนั้นมุ่งเน้นการแก้ไข บำบัด ฟื้นฟูทั้งตัวเด็ก/เยาวชนและผู้ปกครอง มากกว่าการตัดสินลงโทษ โดยมีการจำแนกเด็กและให้พนักงาน คุมประพฤติ นักจิตวิทยา นักสังคมสงเคราะห์ และเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องในกระบวนการแก้ไข บำบัด ฟื้นฟู เป็นผู้ประเมินแนวทางในการช่วยเหลือและพัฒนาเด็กและเยาวชนในด้านต่าง ๆ เช่น การควบคุมพฤติกรรม เสี่ยงในการใช้สารเสพติด การจัดกิจกรรมเพื่อแก้ไขสัมพันธ์ภาพในครอบครัว การส่งเสริมอาชีพ การศึกษา เป็นต้น

บุญยวัจน์ ไตรจุฑาทากาญจน์ (2562) ได้ทำการศึกษาเรื่อง “มาตรการพิเศษแทนการดำเนินคดี อาญากับการแก้ไขบำบัดฟื้นฟู เด็กและเยาวชนในกระบวนการยุติธรรม” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวทางการ แก้ไขบำบัดฟื้นฟูเด็กและเยาวชนผู้กระทำผิด รวมถึงการปฏิบัติต่อเด็กและเยาวชนในกระบวนการยุติธรรมทาง อาญาตามหลักมาตรฐานสากล วิธีการศึกษาเน้นการศึกษาจากเอกสาร และรายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผล การศึกษาสะท้อนให้เห็นว่า มาตรการพิเศษแทนการดำเนินคดีอาญาในชั้นก่อนฟ้องและชั้นการพิจารณาคดีมี การดำเนินการ พบว่า แนวทางการปฏิบัติต่อเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดที่เข้าสู่กระบวนการยุติธรรมทาง อาญาต้องคำนึงถึงหลักในการคุ้มครองสิทธิ สวัสดิภาพ และวิธีปฏิบัติต่อเด็กและเยาวชน รวมทั้งในส่วนของ กระบวนการพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัวให้สอดคล้องกับอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก โดยมุ่งเน้นไม่ ให้ กระบวนการยุติธรรมทางอาญาไปซ้ำเติมเด็กและเยาวชนที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิด และเป็นการมุ่งลด จำนวนเด็กและเยาวชนที่เข้ามาสู่กระบวนการยุติธรรมทางอาญา

Ali & Akbar (2011) ทำการศึกษาเรื่อง “ผลขององค์ประกอบของอภิปัญญาในการลด พฤติกรรมต่อต้านสังคมในเยาวชนของเรือนจำกลาง Urmia” มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. ศึกษาองค์ประกอบอภิ ปัญญาในเยาวชนที่มีพฤติกรรมต่อต้านสังคมในเรือนจำกลาง Urmia และ 2. ศึกษาผลของการบำบัด องค์ประกอบอภิปัญญาในการลดพฤติกรรมต่อต้านสังคม การวิจัยกึ่งทดลองนี้ โดยมีกลุ่มตัวอย่างเป็นเยาวชน 30 คนที่มีความผิดปกติทางบุคลิกภาพต่อต้านสังคมในเรือนจำกลาง Urmia คัดเลือกด้วยวิธีการสุ่มแบ่งกลุ่ม เป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 15 คน ในขั้นก่อนดำเนินโปรแกรมบำบัด ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่มทำแบบวัด Cartwright-Hatton metacognitive inventories จากนั้นในกลุ่มทดลองจะได้รับโปรแกรมการบำบัด 8 sessions หลังการทดลองให้ผู้เข้าร่วมวิจัยทำแบบวัดอีกครั้ง เมื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติ t-test การ วิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม และการทดสอบไคสแควร์ ผลการวิจัยพบว่า

1) องค์ประกอบอภิปัญญาในเยาวชนที่มีพฤติกรรมต่อต้านสังคมมีความผิดปกติ และ องค์ประกอบของอภิปัญญาสามารถแก้ไขพฤติกรรมต่อต้านสังคมของเด็กวัยรุ่นในเรือนจำได้อย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05 ($p\text{-value} < 0.05$)

2) ในกลุ่มทดลองพบว่า มีระดับอภิปัญญา ก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่าง มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($p\text{-value} < 0.05$)

นอกจากนี้ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่ามีติอภิปัญญาของเยาวชนที่มีพฤติกรรมต่อต้านสังคมไม่ เป็นปกติ (disordered) และการบำบัดเชิงอภิปัญญา มีผลในเชิงบวกในการแก้ไขพฤติกรรมต่อต้านสังคม

Nekovarova (2016) ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง “การศึกษาความเป็นไปได้สำหรับการทดลองใช้โปรแกรม Personal Aspirations and Concerns Inventory for Offenders (PACIO) เพื่อปรับปรุงแรงจูงใจของผู้กระทำผิดในระยะสั้นและความร่วมมือในการคุมขังเพื่อการลดการตัดสินใจโทษ” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อทดสอบประสิทธิภาพของโปรแกรมการบำบัดแบบ PACIO ในการจูงใจในการเตรียมการสำหรับการเปลี่ยนแปลงในผู้กระทำผิดระยะสั้น เพื่อปรับปรุงการมีส่วนร่วมด้วยแรงจูงใจในการรักษา โดยในการวิจัยมีกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด จำนวน 117 คน แบ่งออกเป็น 3 กลุ่มด้วยวิธีการสุ่ม ได้แก่ กลุ่มควบคุม 43 คน (เหลือ 15 คน) กลุ่มที่ได้รับโปรแกรม PACIO จำนวน 38 คน (เหลือ 19 คน) และกลุ่มที่ได้รับโปรแกรม PACIO และกลุ่มที่ได้รับการสัมภาษณ์เพื่อสร้างแรงจูงใจ จำนวน 36 คน (เหลือ 23 คน) ทุกกลุ่มจะควบคุม base line ให้เท่ากันในด้านอายุ ระดับการศึกษา ประวัติการกระทำความผิด และสถานการณัถูกจำงาน ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มทดลองทั้งสองกลุ่มเปลี่ยนแปลงระดับความร่วมมือในการรักษาและมีแรงจูงใจที่จะเปลี่ยนแปลงแตกต่างจากกลุ่มควบคุม

Zhang et al. (2016) ทำการศึกษาเรื่อง “การศึกษาความเมตตาต่อตนเองช่วยส่งเสริมการปรับปรุงตนเองจากประสบการณ์ที่ทุกข์ใจด้วยการยอมรับ” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับและการให้อภัยตนเองกับความเมตตาต่อตนเองและการปรับปรุงตนเอง ผลการศึกษาพบว่าผู้เข้าร่วมวิจัยที่มีความเมตตาต่อตนเองรายงานการยอมรับการให้อภัยและการปรับปรุงส่วนบุคคลที่เพิ่มมากขึ้น อีกทั้งผลการวิเคราะห์แบบพหุคูณเปรียบเทียบการยอมรับและการให้อภัยแสดงให้เห็นว่าความเมตตาต่อตนเองนำไปสู่การปรับปรุงตัวเองของบุคคลมากขึ้น

นิยามศัพท์เฉพาะ (Definitions of Specific Terms)

1. **แรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง (Motivation to Change)** หมายถึง สภาวะอารมณ์ ความคิดของเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดที่นำไปสู่การกระตุ้นให้เกิดทิศทางของพฤติกรรมที่แสดงออกที่ดีขึ้น มีการตั้งเป้าหมายที่ต้องการปรับปรุงให้ตนเองดีกว่าเดิม มุ่งมั่น และพยายามทำตามพันธสัญญาจนกระทั่งบรรลุตามเป้าหมายได้ยุติคดีลง โดยไม่มีคำพิพากษาติดตัว ซึ่งอาจมาจากปัจจัยภายในหรือจากปัจจัยภายนอก ซึ่งประกอบไปด้วยแง่มุมของชีวิตที่ต้องการพัฒนา (Life Areas) 6 ด้าน ได้แก่ ด้านอดีตและการจัดการการดำรงชีวิตในปัจจุบันและอนาคต (Past, Current and Future Living Arrangements) ด้านบุคคลที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิด (Close Personal Relationships) ด้านปัญหาสุขภาพกายและจิตใจ (Physical or Mental Health Issues) ด้านสันทนาการ (Recreation) ด้านการเปลี่ยนแปลงตนเองและการพัฒนาตนเอง ปัญหาอารมณ์และความรุนแรง (Self-Changes and Personal Improvement, and Problem with Anger and Violence) และด้านการจ้างงาน การฝึกฝนอบรมและสภาพเศรษฐกิจ (Employment, Training and Financial Situation)

2. **อภิปัญญา (Metacognition)** หมายถึง กระบวนการทางความคิดของเด็กและเยาวชนที่กระทำ ความผิดแต่ละคนที่จะเลือกมีความเชื่อในความคิด ประเมิน ตัดสินใจ และก่อให้เกิดแนวโน้มของพฤติกรรม มีองค์ประกอบ 5 องค์ประกอบ ได้แก่ ด้าน(การขาด)ความเชื่อมั่นทางปัญญา ((Lack of) Cognitive

Confidence) ด้านความเชื่อเชิงบวกเกี่ยวกับความกังวล (Positive Beliefs about Worry) ด้านการตระหนักรู้ทางความคิด (Cognitive Self-consciousness) ด้านความเชื่อเชิงลบเกี่ยวกับการควบคุมไม่ได้และอันตรายจากความกังวล (Negative Beliefs about the Uncontrollability and Danger) และด้านความเชื่อเกี่ยวกับความจำเป็นในการควบคุมความคิด (Beliefs about the Need to Control Thoughts)

3. ความเมตตาต่อตนเอง (self-compassion) หมายถึง การที่เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด แสดงออกถึงการเข้าใจตนเอง ยอมรับสิ่งที่เกิดขึ้น เข้าใจได้ว่าคนเราสามารถทำความผิดพลาดได้เป็นปกติของชีวิต ไม่ตัดสินตนเอง และปฏิบัติต่อตนเองในทิศทางที่อ่อนโยน ห่วงใย และให้กำลังใจตนเอง เมื่อตนเอง ประสบความผิดพลาดล้มเหลวหรือความทุกข์ทางใจรู้จักแก้ไขปัญหาอย่างมีสติและไม่หมกมุ่นอยู่กับความรู้สึกทุกข์ใจโดยมีองค์ประกอบ 6 ด้าน ได้แก่ ความใจดีอ่อนโยนกับตนเอง (self-kindness) การตัดสินตนเอง (self-judgment) การเป็นมนุษยชาติทั่วไป (common humanity) ความโดดเดี่ยว (isolation) การมีสติรู้ตัว (mindfulness) และการใส่ใจกับความผิดพลาดของตนเองมากเกินไป (over-identification)

วิธีดำเนินการวิจัย (Research Methods)

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร คือ เด็กและเยาวชนที่ศาลมีคำสั่งอนุญาตให้ปล่อยตัวชั่วคราวและมาเข้ารับการให้คำปรึกษา แก่ไขบ่าบัดฟื้นฟู ณ ศูนย์ให้คำปรึกษา ฯ ของศาลเยาวชนและครอบครัวแห่งหนึ่ง ตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มาตรา 132 วรรคหนึ่ง ซึ่งในปีงบประมาณ พ.ศ. 2565 มีประชากร 159 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง เนื่องจากสถิติเด็กและเยาวชนที่ถูกจับดำเนินคดีฯ ของศาลที่เข้าสู่ศูนย์ให้คำปรึกษาฯ ในแต่ละปีมีจำนวนไม่แน่นอน ผู้วิจัยจึงใช้วิธีการคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่าง โดยใช้โปรแกรม G*Power ซึ่งกำหนดค่า effect size ขนาดกลาง ได้จำนวนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 74 คน

ซึ่งมีการกำหนดเกณฑ์คัดเข้า คือ 1) เยาวชนที่มีอายุ 15 – 17 ปี ที่ถูกจับดำเนินคดีเกี่ยวกับความรุนแรงและคดีที่ไม่เกี่ยวกับความรุนแรงในศาลเยาวชนและครอบครัวแห่งหนึ่ง 2) มาเข้ารับบริการ ณ ศูนย์ให้คำปรึกษา ฯ ของศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดขอนแก่น 3) อ่านเขียนภาษาไทยได้เข้าใจ 4) เยาวชนและผู้ปกครองยินยอมเข้าร่วมการวิจัยอย่างเป็นลายลักษณ์อักษร

เกณฑ์คัดออก คือ 1) เยาวชนที่ถูกจับซ้ำคดีใหม่ระหว่างเข้าร่วมวิจัย 2) ขอเปลี่ยนสถานที่รายงานตัวเป็นศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดอื่น 3) ละเมิดเงื่อนไขและศาลยกเลิกให้มารับบริการ ณ ศูนย์ให้คำปรึกษาฯ ของศาล 4) ไม่สามารถเข้าร่วมได้ตลอดการวิจัย 5) พบความผิดปกติทางจิตใจขณะทำการเก็บข้อมูลวิจัย

2. การเก็บข้อมูลและเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย 4 ตอน ได้แก่

1) ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป ของเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด จำนวน 2 ข้อ ได้แก่ เพศ และ ประเภทคดี มีลักษณะเป็นแบบสำรวจรายการ (Check Lists)

2) ตอนที่ 2 แบบวัดแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง the Personal Aspiration and Concerns Inventory for Offenders (PACIO) พัฒนาโดย Campbell et al. (2010) เป็นแบบสัมภาษณ์กึ่งโครงสร้างที่นิยมใช้วัดแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของประชากรที่กระทำความผิด/ผู้ต้องขัง/นักโทษ เกี่ยวกับการตั้งเป้าหมาย การเลือกวิธีการติดตามเป้าหมายจะกระต่งเป้าหมายสิ้นสุดลง ซึ่งประกอบไปด้วยประเด็นของชีวิต (life areas) 6 ข้อ ในแต่ละข้อจะมี 8 มาตรการย่อย ข้อละ 0-10 คะแนน ซึ่งแบ่งเกณฑ์การแปลผลคะแนนดังนี้

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 0-96	หมายถึง มีแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงอยู่ในระดับน้อยที่สุด
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 97-192	หมายถึง มีแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงอยู่ในระดับน้อย
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 193-288	หมายถึง มีแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงอยู่ในระดับปานกลาง
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 289-384	หมายถึง มีแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงอยู่ในระดับมาก
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 385-480	หมายถึง มีแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงอยู่ในระดับมากที่สุด

3) ตอนที่ 3 แบบวัดอภิปัญญา the metacognitions questionnaire-30 (MCQ-30) ซึ่งพัฒนาโดย Wells et al. (2004) มีลักษณะให้ผู้ตอบรายงานตนเอง ประกอบด้วยข้อคำถาม จำนวน 30 ข้อ โดยวัดเกี่ยวกับความเชื่อของบุคคลต่อความคิดของตนเอง มี 5 องค์ประกอบย่อย ในแต่ละข้อมีตัวเลือก 4 ระดับคะแนน (1 คะแนน หมายถึง ไม่เห็นด้วย ถึง 4 คะแนน หมายถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง) ซึ่งมีเกณฑ์การแปลผลคะแนน ดังนี้

คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 30.00-47.00	หมายถึง มีอภิปัญญาอยู่ในระดับน้อยที่สุด
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 48.00-65.00	หมายถึง มีอภิปัญญาอยู่ในระดับน้อย
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 66.00-83.00	หมายถึง มีอภิปัญญาอยู่ในระดับปานกลาง
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 84.00-101.00	หมายถึง มีอภิปัญญาอยู่ในระดับมาก
คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 102.00-120.00	หมายถึง มีอภิปัญญาอยู่ในระดับมากที่สุด

หากคะแนนรวมยิ่งมาก บ่งชี้ถึงระดับอภิปัญญาที่ไม่มีประสิทธิภาพ (เช่น คะแนนสูงใน scale การตระหนักรู้ทางความคิดยิ่งมาก ยิ่งแสดงถึงความไม่มั่นใจในความจำและความเชื่อของตนเอง)

4) ตอนที่ 4 แบบวัดความเมตตาต่อตนเอง the Self-compassion Scale-Short Form (SCS-SF-12) ซึ่งพัฒนาโดย Raes et al. (2011) มีจำนวนข้อคำถามทั้งหมด 12 ข้อ ซึ่งมีองค์ประกอบซึ่งเป็นคู่เชิงบวกเชิงลบตรงข้ามกัน 6 ด้านย่อย ด้านละ 2 ข้อ โดยมีเกณฑ์การแปลผลคะแนนตาม Neff (2011) ซึ่งเป็นผู้ค้นคิดเครื่องมือต้นฉบับ ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 1.00-2.49	คะแนน หมายถึง มีความเมตตาต่อตนเองในระดับต่ำ
คะแนนเฉลี่ย 2.50-3.50	คะแนน หมายถึง มีความเมตตาต่อตนเองในระดับปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย 3.51-5.00	คะแนน หมายถึง มีความเมตตาต่อตนเองในระดับสูง

2.2 เมื่อได้รับการอนุญาตจากเจ้าของเครื่องมือวิจัยทุกฉบับแล้ว จึงนำมาแปลและเรียบเรียงฉบับต้นฉบับ (Original Version) เป็นภาษาไทย ตามหลักการแปลเครื่องมือวิจัยข้ามวัฒนธรรม

2.3 จากนั้นทำการตรวจสอบคุณภาพการใช้ภาษาและเนื้อหาการแปล เพื่อตรวจสอบความทัดเทียมของการใช้ภาษา ตรวจสอบดัชนีความสอดคล้องของข้อคำถามแต่ละข้อกับวัตถุประสงค์ (Index of Item Objective Congruence: IOC) และการทดสอบดัชนีความตรงเชิงเนื้อหา (content validity index; CVI) โดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน พบว่า เครื่องมือทุกฉบับมีค่า IOC อยู่ระหว่าง .80-1.00 และค่า CVI ของแบบวัดแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง อภิปัญญา และความเมตตาต่อตนเอง เท่ากับ 1.00, .97 และ 1.00 ตามลำดับ เมื่อได้เครื่องมือที่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพจากผู้เชี่ยวชาญแล้ว จึงปรับให้เป็นฉบับสมบูรณ์

2.4 ผู้วิจัยนำเครื่องมือฉบับสมบูรณ์มาทดลองใช้ (try out) กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 ราย เพื่อทดสอบค่าความเชื่อมั่นด้วยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) ซึ่งแบบวัดแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง แบบวัดอภิปัญญา และแบบวัดความเมตตาต่อตนเอง มีค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคเท่ากับ .84, .75 และ .72 ตามลำดับ

2.5 นำเครื่องมือวิจัยทุกฉบับไปเก็บข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดไว้

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 วิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคลของเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด โดยการแจกแจงความถี่ (Frequency) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าร้อยละ (Percentage)

3.2 วิเคราะห์ระดับแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง อภิปัญญาและความเมตตาต่อตนเองของเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด โดยใช้วิธีหาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

4. จริยธรรมการวิจัยในมนุษย์

การวิจัยนี้ผ่านการรับรองจากคณะกรรมการจริยธรรมวิจัยในมนุษย์มหาวิทยาลัยมหาสารคาม เลขที่การรับรอง 378-349-2565 ซึ่งกลุ่มตัวอย่างได้รับการพิทักษ์สิทธิ์ ได้แก่ การได้รับข้อมูลชี้แจงรายละเอียดเกี่ยวกับโครงการวิจัย การการสมัครใจเข้าร่วมการวิจัยและการได้รับความยินยอมจากผู้ปกครองอย่างเป็นลายลักษณ์อักษร ไม่มีการเปิดเผยข้อมูลต่อสาธารณะ ข้อมูลวิจัยจะไม่มีผลกระทบต่ออาสาสมัครทางกฎหมายใด ๆ ทั้งสิ้น หากอาสาสมัคร/ผู้ปกครองเกิดความรู้สึกไม่สบายใจสามารถปฏิเสธหรือถอนตัวจากการวิจัยได้ตลอดเวลาโดยไม่ต้องแจ้งเหตุผลให้ผู้วิจัยทราบ ผู้ช่วยผู้วิจัยเป็นผู้ขอความยินยอมในการเข้าร่วมการวิจัยเป็นอาสาสมัครเพื่อลดอิทธิพลการบีบบังคับให้เข้าร่วมการวิจัย อีกทั้งในระหว่างการดำเนินการเก็บข้อมูลวิจัยมีการประเมินผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นกับอาสาสมัคร หากพบว่าได้รับผลกระทบ ผู้วิจัยดำเนินการช่วยเหลือเบื้องต้นและส่งต่อผู้เข้าร่วมวิจัยดังกล่าวเพื่อเข้ารับการช่วยเหลือจากผู้เชี่ยวชาญอย่างใกล้ชิด

ผลการวิจัย (Results)

1. ข้อมูลทั่วไปของเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด

คุณลักษณะส่วนบุคคลและข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างพบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด จำนวน 74 คน มีอายุเฉลี่ย 16.23 ปี ส่วนใหญ่เป็นเพศชายร้อยละ 89.20 กระทำความผิดในคดีที่ไม่เกี่ยวกับความรุนแรง (คดียาเสพติดและลักทรัพย์ฯ) ร้อยละ 72.97 และคดีที่เกี่ยวกับความรุนแรง (ข้อหาอาวุธปืนฯ ขับรถโดยประมาทฯ ทำร้ายร่างกาย และความผิดเกี่ยวกับเพศ) ร้อยละ 27.03

2. ระดับแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง อภิปัญญาและความเมตตาต่อตนเองของเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด

ตารางที่ 1 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการแปลผลของแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด

แรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง	Mean	S.D.	ระดับ
1. ด้านอดีตและการจัดการการดำรงชีวิตในปัจจุบันและอนาคต	35.78	24.51	ปานกลาง
2. ด้านบุคคลที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิด	27.64	25.88	น้อย
3. ด้านปัญหาสุขภาพกายและจิตใจ	38.19	26.97	ปานกลาง
4. ด้านสันตนาการ	23.36	25.77	น้อย
5. ด้านการเปลี่ยนแปลงตนเองและการพัฒนาตนเอง ปัญหา อารมณ์และความรุนแรง	48.04	19.75	ปานกลาง
6. ด้านการจ้างงาน การฝึกฝนอบรมและสภาพเศรษฐกิจ	50.23	11.44	มาก
ค่าเฉลี่ยของคะแนนรวม	223.24	94.07	ปานกลาง

หมายเหตุ 1. ค่าเฉลี่ยในแต่ละด้านคะแนนเต็ม 80 คะแนน

2. ค่าเฉลี่ยของคะแนนรวมมีคะแนนเต็ม 480 คะแนน

จากตารางที่ 1 พบว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดมีแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงอยู่ในระดับปานกลาง (Mean = 223.24, S.D.= 94.07) เมื่อพิจารณาด้านย่อยพบว่าด้านที่ได้คะแนนสูงสุดคือด้านการจ้างงาน การฝึกฝนอบรมและสภาพเศรษฐกิจ (Mean = 50.23, S.D.= 11.44) รองลงมาคือ ด้านการเปลี่ยนแปลงตนเองและการพัฒนาตนเอง ปัญหาอารมณ์และความรุนแรง (Mean = 48.04, S.D.= 19.75) ส่วนด้านที่มีคะแนนต่ำที่สุดคือด้านสันตนาการ (Mean = 23.36, S.D.= 25.77)

ตารางที่ 2 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการแปลผลของอภิปัญญาของเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด

อภิปัญญา	Mean	S.D.	ระดับ
1. ด้าน(การขาด)ความเชื่อมั่นทางปัญญา	12.07	3.35	น้อย
2. ด้านความเชื่อเชิงบวกเกี่ยวกับความกังวล	12.69	4.42	น้อย
3. ด้านการตระหนักรู้ทางความคิด	15.95	3.81	ปานกลาง
4. ด้านความเชื่อเชิงลบเกี่ยวกับการควบคุมไม่ได้และอันตรายจากความกังวล	12.01	3.92	น้อย
5. ด้านความเชื่อเกี่ยวกับความจำเป็นในการควบคุมความคิด	13.46	3.96	ปานกลาง
ค่าเฉลี่ยของคะแนนรวม	83.81	13.96	ปานกลาง

หมายเหตุ 1. ค่าเฉลี่ยในแต่ละด้านคะแนนเต็ม 24 คะแนน

2. ค่าเฉลี่ยของคะแนนรวมมีคะแนนเต็ม 120 คะแนน

จากตารางที่ 2 พบว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดมีระดับอภิปัญญาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง (Mean = 83.81, S.D.= 13.96) เมื่อพิจารณาด้านย่อยพบว่าด้านที่ได้คะแนนสูงสุดคือ ด้านการตระหนักรู้ทางความคิด (Mean = 15.95, S.D.= 3.81) รองลงมาคือด้านความเชื่อเกี่ยวกับความจำเป็นในการควบคุมความคิด (Mean = 13.46, S.D.=3.96) ตามลำดับ ส่วนด้านที่มีคะแนนต่ำที่สุดคือด้านด้านความเชื่อเชิงลบเกี่ยวกับการควบคุมไม่ได้และอันตรายจากความกังวล (Mean = 12.01, S.D.= 3.92)

ตารางที่ 3 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการแปลผลของความเมตตาต่อตนเองของเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด

ความเมตตาต่อตนเอง	Mean	S.D.	ระดับ
1. ด้านความใจดีอ่อนโยนกับตนเอง	3.00	1.10	ปานกลาง
2. ด้านการตัดสินตนเอง	3.87	.99	สูง
3. ด้านการเป็นมนุษยชาติทั่วไป	2.51	1.13	ปานกลาง
4. ด้านความโดดเดี่ยว	3.69	1.03	สูง
5. ด้านการมีสติรู้ตัว	3.01	1.31	ปานกลาง
6. ด้านการใส่ใจกับความผิดพลาดของตนเองมากเกินไป	3.80	.99	สูง
ค่าเฉลี่ยของคะแนนรวม	3.31	.52	ปานกลาง

จากตารางที่ 3 พบว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดมีความเมตตาต่อตนเองอยู่ในระดับปานกลาง (Mean = 3.31, S.D.= .52) เมื่อพิจารณาด้านย่อยพบว่าด้านที่ได้คะแนนสูงสุดคือด้านการตัดสินตนเอง (Mean = 3.87, S.D.= .99) รองลงมาคือด้านการใส่ใจกับความผิดพลาดของตนเองมากเกินไป (Mean = 3.80, S.D.= .99) ด้านความโดดเดี่ยว (Mean = 3.69, S.D.= 1.03) ตามลำดับ ส่วนด้านที่มีคะแนนต่ำที่สุดคือด้าน การเป็นมนุษยชาติทั่วไป (Mean = 2.51, S.D.= 1.13)

ตารางที่ 4 แสดงระดับแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด แบ่งตามเพศและประเภทคดี

ตัวแปร	ระดับแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง (คน (ร้อยละ))					รวม (คน)
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
เพศ						
ชาย	19 (28.79)	9 (13.63)	38 (57.58)	0	0	66
หญิง	0	7 (87.50)	1 (12.50)	0	0	8
ประเภทคดี						
เกี่ยวกับความรุนแรง	5 (25.00)	1 (5.00)	12 (60.00)	0	0	20
ไม่เกี่ยวกับความรุนแรง	14 (25.92)	15 (27.78)	25 (46.30)	0	0	54
ภาพรวม	19 (25.68)	16 (21.62)	39 (52.70)	0	0	74

จากตารางที่ 4 เมื่อแบ่งตามเพศ พบว่า ส่วนใหญ่เพศชายมีแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงมากกว่า เพศหญิง โดยเพศชายส่วนใหญ่มีแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงตนเองอยู่ในระดับปานกลาง ในขณะที่เพศหญิงส่วนใหญ่อยู่ในระดับน้อย

เมื่อแบ่งตามประเภทคดี พบว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดในคดีที่เกี่ยวกับความรุนแรงและคดีที่ไม่เกี่ยวกับความรุนแรงมีแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงไม่แตกต่างกัน กล่าวคือโดยส่วนใหญ่ทั้งสองกลุ่มมีแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงตนเองอยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 5 แสดงระดับอภิปัญญาของเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด แบ่งตามเพศและประเภทคดี

ตัวแปร	ระดับอภิปัญญา (คน (ร้อยละ))					รวม (คน)
	น้อยที่สุด	น้อย	ปานกลาง	มาก	มากที่สุด	
เพศ						
ชาย	0	2(3.03)	37(56.06)	21(31.81)	6(9.10)	66
หญิง	0	2(25.00)	2(25.00)	2(25.00)	2(25.00)	8
ประเภทคดี						
เกี่ยวกับความรุนแรง	0	1(5.00)	12(60.00)	6(30.00)	1(5.00)	20
ไม่เกี่ยวกับความรุนแรง	0	3(5.56)	27(50.00)	17(31.48)	7(12.96)	54
ภาพรวม	0	4(5.40)	39(52.70)	23(31.10)	8(10.80)	74

จากตารางที่ 5 เมื่อแบ่งตามเพศ พบว่า ส่วนใหญ่เพศชายมีอภิปัญญาอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนเพศหญิงมีระดับอภิปัญญาในระดับน้อย ปานกลาง มาก มากที่สุดในสัดส่วนที่เท่ากัน

เมื่อแบ่งตามประเภทคดี พบว่าทั้งสองกลุ่มมีอภิปัญญาไม่แตกต่างกัน กล่าวคือโดยส่วนใหญ่ทั้งสองกลุ่มมีอภิปัญญาอยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 6 แสดงระดับความเมตตาต่อตนเองของเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด แบ่งตามเพศและประเภทคดี

ตัวแปร	ระดับความเมตตาต่อตนเอง (คน (ร้อยละ))			รวม (คน)
	ต่ำ	ปานกลาง	สูง	
เพศ				
ชาย	0	46(69.70)	20(30.30)	66
หญิง	0	2(25.00)	6(75.00)	8
ประเภทคดี				
เกี่ยวกับความรุนแรง	0	8(40.00)	12(60.00)	20
ไม่เกี่ยวกับความรุนแรง	0	40(74.07)	14(25.93)	54
ภาพรวม	0	48(64.90)	26(35.10)	78

จากตารางที่ 6 เมื่อแบ่งตามเพศ พบว่า เพศหญิงมีความเมตตาต่อตนเองมากกว่าเพศชาย ซึ่งส่วนใหญ่ เพศชายมีความเมตตาต่อตนเองอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนเพศหญิงโดยส่วนใหญ่มีระดับความเมตตาต่อตนเองอยู่ในระดับสูง

เมื่อแบ่งตามประเภทคดี พบว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดในคดีที่เกี่ยวกับความรุนแรงมีความเมตตาต่อตนเองสูงกว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดในคดีที่ไม่เกี่ยวกับความรุนแรง โดยกลุ่มคดีเกี่ยวกับ

ความรุนแรงส่วนใหญ่มีความเมตตาต่อตนเองอยู่ในระดับสูง ส่วนกลุ่มคดีที่ไม่เกี่ยวกับความรุนแรงอยู่ในระดับปานกลาง

3. แนวทางการใช้กฎหมายหรือวิธีการดำเนินการทางกฎหมายสำหรับเด็กและเยาวชน

จากผลการวิจัยที่พบว่า ลักษณะทางประชากรของเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดนั้น ส่วนใหญ่มักพบในเพศชายมากกว่าเพศหญิง และส่วนใหญ่ก่อเหตุในฐานความผิดที่ไม่เกี่ยวกับการใช้ความรุนแรง ได้แก่ คดียาเสพติด และคดีลักทรัพย์หรือรับของโจร ซึ่งถือเป็นคดีที่เด็กและเยาวชนส่วนใหญ่กระทำความผิดเพราะความคึกคะนองตามวัย ความอยากรู้อยากลอง ขาดประสบการณ์ทางชีวิต เศรษฐกิจในครอบครัวไม่ดี การขาดความรักความอบอุ่นในครอบครัว เป็นต้น ซึ่งเมื่อเด็กและเยาวชนเข้าสู่กระบวนการพิจารณาในชั้นพิจารณาคดีแล้ว ศาลจะพิจารณาตามสาเหตุ ภูมิหลัง อัตรานโทษ พฤติกรรมแห่งคดี เพื่อประกอบการใช้ดุลพินิจในการพิจารณาพิพากษาคดี ทั้งนี้เนื่องจากตามเจตนารมณ์ของศาลเยาวชนและครอบครัวที่มุ่งเน้นการแก้ไข บำบัด ฟื้นฟู เด็ก เยาวชนและครอบครัว ซึ่งมีเป้าหมายในการช่วยเหลือเด็กและเยาวชนให้สามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่ติขึ้นได้ กลับตนเป็นคนดีสู่ครอบครัวและสังคมได้อย่างปกติสุข โดยไม่หวนกลับไปกระทำความผิดซ้ำ มากกว่าการพิพากษาลงโทษ หรือกล่าวอีกอย่างหนึ่งว่าการใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี โดยกระบวนการดำเนินคดีเด็กและเยาวชนตามพระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัว และวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 มาตรา 132 วรรคหนึ่ง ในกรณีศาลเห็นว่าตามพฤติการณ์แห่งคดียังไม่สมควรจะมีคำพิพากษาหรือ บิดา มารดา ผู้ปกครอง หรือบุคคลซึ่งจำเลยอาศัยอยู่ด้วยร้องขอ เมื่อศาลสอบถามผู้เสียหายแล้วศาล อาจมีคำสั่งให้ปล่อยตัวจำเลยชั่วคราวแล้วมอบตัวจำเลยให้บุคคลดังกล่าวโดยไม่มีประกัน หรือมีประกัน หรือมีประกันและหลักประกันด้วยก็ได้ โดยกำหนดเงื่อนไข เช่น ให้จำเลยรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติหรือเจ้าพนักงานอื่นหรือบุคคลใดหรือองค์การด้านเด็ก เข้ารับการแก้ไข บำบัด ฟื้นฟู รับคำปรึกษาแนะนำ เข้าร่วมกิจกรรมบำบัดหรือกิจกรรมทางเลือก หรือให้ใช้วิธีการเพื่อความปลอดภัย ภายในระยะเวลาที่ศาลเห็นสมควร แต่ต้องไม่เกินกว่าจำเลยนั้นมีอายุครบยี่สิบปีบริบูรณ์ ในกรณีศาลมี อำนาจสั่งให้บิดา มารดา ผู้ปกครอง หรือบุคคล ซึ่งจำเลยอาศัยอยู่ด้วยเข้าร่วมกิจกรรม หรือรับคำปรึกษา แนะนำด้วยก็ได้ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการแก้ไข บำบัด ฟื้นฟู เด็กและเยาวชนนั้น ควรคำนึงถึงปัจจัยด้านจิตวิทยา เช่น พฤติกรรม อารมณ์ ความคิด การปรับตัวและสัมพันธภาพเชิงสังคม ทักษะชีวิต บุคลิกภาพ และปัจจัยอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งในงานวิจัยนี้ได้ทำการศึกษาปัจจัยทางจิตวิทยาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับ การช่วยเหลือให้เด็กและเยาวชนสามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมให้ดีขึ้น อันได้แก่ ปัจจัยด้านความเมตตาต่อตนเองที่จะช่วยให้เด็กและเยาวชน ยอมรับความผิดพลาด ไม่ตำหนิตนเอง มีสติรู้ตัวที่จะแก้ไขปัญหามาผ่านพ้นการถูกดำเนินคดี ปัจจัยด้านอภิปัญญาซึ่งจะทำให้เด็กและเยาวชนมีความคิดความเชื่อที่เหมาะสมต่อตนเอง และสิ่งแวดล้อมรอบตัว รวมถึงปัจจัยด้านแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงตนเองที่จะเป็นปัจจัยสะท้อนสภาวะปัจจุบันและเป็นปัจจัยที่จะทำนายทิศทางการพฤติกรรมในปัจจุบันและพฤติกรรมในอนาคตของเด็กและเยาวชนที่จะอยู่ร่วมกับสังคมอย่างปกติสุข

อภิปรายผลการวิจัย (Discussion)

ผลการศึกษาระดับแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด อยู่ในระดับปานกลาง อาจเป็นเพราะเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดรับรู้ว่ามีมลทิน (Stigma) (Zinchenko et al., 2014) รู้สึกว่าตนถูกตีตราจากสังคม (Kroska et al., 2017) ทำให้ขาดพลังใจที่จะเปลี่ยนแปลงตนเอง ส่วนด้านย่อยของแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงพบว่าด้านที่ได้คะแนนสูงสุดคือการจ้างงาน การฝึกฝนอบรมและสภาพเศรษฐกิจ ในขณะที่ด้านที่มีคะแนนต่ำที่สุดคือด้านสันนนาการ แสดงให้เห็นว่าในด้านที่ต้องการเปลี่ยนแปลงและปรารถนาอยากให้เกิดขึ้นกับชีวิตของเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดมากที่สุดคือการมีงานทำหรือการเรียนหนังสือ และการมีรายได้ที่เพียงพอและมั่นคง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะสาเหตุของการที่เด็กและเยาวชนตัดสินใจกระทำความผิด ส่วนหนึ่งนั้นมีสาเหตุมาจากการไม่มีอาชีพ ไม่ถูกจ้างงาน ไม่ได้รับการศึกษา และเศรษฐกิจในครอบครัวไม่ดี ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยก่อนหน้านี้ซึ่งอธิบายว่า การตกงานหรือการไร้อาชีพนั้นเพิ่มโอกาสในการก่ออาชญากรรม เพื่อให้ได้เงินหรือสิ่งของอย่างอื่นมาดำรงชีพ (Barton, 1976) ส่วนในด้านสันนนาการ (Recreation) เป็นด้านที่เด็กและเยาวชนดังกล่าวมีความต้องการที่จะเปลี่ยนแปลงน้อย เพราะโดยส่วนใหญ่ในช่วงวัยรุ่นจะมีกิจกรรมทำ มีงานอดิเรกที่ตนชื่นชอบ และมักจะเป็นกิจกรรมที่กระทำร่วมกับกลุ่มเพื่อนหรือบุคคลที่สนิทสนม เป็นสิ่งที่กระทำตามกลุ่มเพื่อน สอดคล้องกับผลการวิจัยที่พบว่าในกลุ่มเด็กวัยรุ่นมักมีกิจกรรมหรืองานอดิเรกที่ชื่นชอบทำในเวลาว่างอยู่กับกลุ่มเพื่อนเสมอเพื่อเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างกัน และไปในทำนองเดียวกัน (Mondheh, 2018) จึงไม่ได้มีความต้องการที่จะเปลี่ยนแปลงมากนัก

เมื่อแบ่งตามเพศ พบว่า เพศชายมีแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงอยู่ในระดับปานกลาง ในขณะที่เพศหญิงมีแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงอยู่ในระดับน้อย แสดงถึงเพศหญิงและเพศชายมีแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงตนเองที่แตกต่างกัน สอดคล้องกับงานวิจัยที่พบว่าเพศชายจะมีแรงจูงใจที่จะทำให้เกิดความสัมฤทธิ์ผลมากกว่าเพศหญิงมีความมั่นใจ มีความทะเยอทะยานมากกว่าเพศหญิง (Ruzić et al., 2016) ทั้งสองเพศใช้วิธีการจัดการปัญหาแตกต่างกัน รวมถึงพันธะสัญญาในการทำตามเป้าหมายก็แตกต่างกันด้วย (Bonnevill-Roussy et al., 2017)

เมื่อแบ่งตามประเภทคดี พบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดในคดีที่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงและกระทำความผิดในคดีที่ไม่เกี่ยวข้องกับความรุนแรงแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงอยู่ในระดับปานกลางเช่นเดียวกัน กล่าวคือทั้งสองกลุ่มมีแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากตามนโยบายการมุ่งเน้นแก้ไขบำบัด พื้นฟู เด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด ทั้งผู้กระทำความผิดที่ร้ายแรงและรุนแรง และผู้กระทำความผิดที่ไม่ร้ายแรงและไม่รุนแรง จะต้องได้รับโปรแกรมการบำบัดหรือโครงการบำบัดขั้นพื้นฐานเป็นมาตรฐานเดียวกัน ตัวอย่างเช่น การศึกษา/อาชีพ การบำบัดยาเสพติด ทักษะทางสังคม เป็นต้น (Narkvichet, 2008)

ผลการศึกษาระดับอภิปัญญาของเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด อยู่ในระดับปานกลาง อาจเนื่องมาจากเด็กและเยาวชนกลุ่มดังกล่าวขาดความสมดุลทางด้านการใช้ทักษะการรู้คิด (Cognition) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาวิจัยของ Wasmuth et al. (2015) ที่สรุปผลการวิจัยไว้ว่าในกลุ่มบุคคลที่มีพฤติกรรมเสพติดหรือเปี่ยงเบนมีลักษณะการขาดความสมดุลในด้านความสามารถในการไตร่ตรองความคิดของตนเอง การทำความเข้าใจความคิดของผู้อื่น และขาดการสะท้อนตนเองที่เหมาะสม เมื่อพิจารณาด้านย่อยพบว่าด้านที่ได้คะแนน

สูงสุดคือ การตระหนักรู้ทางความคิด แต่ด้านที่มีคะแนนต่ำที่สุดคือด้านความเชื่อเชิงลบเกี่ยวกับการควบคุมไม่ได้และอันตรายจากความกังวล กล่าวได้ว่าเด็กและเยาวชนโดยตรงเกี่ยวกับความคิดหรือวิธีการคิดของตนเองต่อสิ่งต่าง ๆ อย่างมากจนไม่สมเหตุสมผล แต่มีความเชื่อว่าเมื่อเกิดความกังวลขึ้นก็ไม่จำเป็นต้องมีการจัดการ ก่อให้เกิดความคิดที่บิดเบือนไปและไม่มีประโยชน์กับเด็กและเยาวชน อาจจะเป็นเพราะส่วนหนึ่งเด็กและเยาวชนไม่มั่นใจในความรู้สึกนึกคิดของตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยที่อธิบายว่าเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดมีความรู้สึกภาคภูมิใจในตนเอง (Self-esteem) ต่ำ และจะส่งผลให้พวกเขามีความคิดที่บิดเบือนไป ไม่สมเหตุสมผล (Cognitive Distortion) และนำไปสู่การใช้กลไกการป้องกันตัวที่ไม่เหมาะสมในรูปแบบต่าง ๆ (Nasir et al., 2010) อาจเป็นเหตุให้หวนกลับมากระทำความผิดซ้ำ รวมถึง Bahadorikhosroshahi et al. (2017) ยังได้อธิบายไว้ว่า ความมั่นใจในความเชื่อที่ผิด ๆ เป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เด็กวัยรุ่นกระทำความผิดกรรมต่อด้านกฎเกณฑ์ทางสังคม

เมื่อแบ่งตามเพศ พบว่า เพศชายมีระดับอภิปัญญาอยู่ในระดับปานกลางแต่เพศหญิงมีระดับอภิปัญญาในระดับน้อย ปานกลาง มาก มากที่สุดในสัดส่วนที่เท่ากัน ซึ่งแสดงถึงเพศชายนั้นมีความคิดที่ไม่มีประโยชน์ ไม่สมเหตุสมผลเท่าเพศหญิง ทั้งนี้อาจเปรียบเทียบความแตกต่างในด้านนี้ได้ไม่ชัดเจนนัก อาจเป็นเพราะกลุ่มตัวอย่างโดยส่วนใหญ่เป็นเพศชายและมีเพศหญิงน้อยมาก ซึ่งมีการศึกษาวิจัยพบว่าเพศหญิงจะมีมุมมองทางปัญญา (Cognitive Perspective) ที่ดีกว่าเพศชาย อาจทำให้ทั้งสองกลุ่มมีแนวโน้มที่จะมีอภิปัญญาแตกต่างกัน (Mestre et al., 2009)

เมื่อแบ่งตามประเภทคดี พบว่า ทั้งสองกลุ่มมีอภิปัญญาไม่แตกต่างกัน อาจอธิบายได้ว่า ถึงแม้ในทางกฎหมายจะแบ่งการกระทำผิดเป็นประเภทคดีต่าง ๆ ไว้ในการพิจารณาคดี แต่เมื่อเด็กและเยาวชนถูกจับดำเนินคดีไม่ว่าคดีใด การถูกจับกุมทำให้พวกเขาจะมีความรู้สึกนึกคิด มีมุมมองต่อตนเองในทางลบ เชื่อมมั่นในตนเองน้อยลงเช่นเดียวกัน รู้สึกว่าตนเองมีตราบาป รวมถึงผู้คนในสังคมจะไม่ได้รับรู้ความแตกต่างความผิดที่มากหรือน้อย แต่จะเหมารวมและตีตราว่าเป็นผู้ร้าย ซึ่งการตีตราของสังคมนี้ส่งผลต่อทัศนคติที่พวกเขามีต่อตนเองและสังคม ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ Kroska et al. (2017) ที่ได้ทำการศึกษาและพบว่า ตามแนวคิดทฤษฎีตีตราทางสังคม (the Labeling Theory) ที่อธิบายว่า ปฏิกริยาของสังคมที่มีต่อผู้กระทำความผิดนั้นจะมีส่วนในการกำหนดทิศทางของความรู้สึก นึกคิดและพฤติกรรมของผู้กระทำความผิด

ผลการศึกษาระดับความเมตตาต่อตนเองของเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด อยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งอธิบายได้ว่า เพราะเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดมีความรู้สึกผิด (Guilt Feelings) อยู่ภายในใจมักคิดหมกมุ่นกับความผิดพลาดของตนเอง และต้องการที่จะได้รับการให้อภัยจากเหยื่อและไม่ต้องถูกลงโทษ จึงทำให้มีความเมตตาต่อตนเองไม่สูงมากนัก ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ Wenzel et al. (2023) ได้ อธิบายไว้ว่า ผู้ที่กระทำความผิดที่ได้รับการให้อภัยจากเหยื่อและการไม่ลงโทษจากกฎหมาย ทำให้การวิพากษ์วิจารณ์ตนเองและความรู้สึกผิดในใจทุเลาลง ทำให้ผู้กระทำความผิดให้อภัยตนเอง ยอมรับสิ่งตนเองต้องรับผิดชอบและก้าวผ่านประสบการณ์นั้น ๆ ไปให้ได้ การยอมรับตนเองนี้จะช่วยส่งเสริมให้ผู้กระทำความผิดเกิดความเมตตาต่อตนเอง และไม่หมกมุ่นอยู่กับความผิดพลาดในอดีต (Neff, 2004) โดยด้านที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุดคือด้านการตัดสินตนเอง ส่วนด้านที่มีคะแนนต่ำที่สุดคือด้านการเป็นมนุษยชาติทั่วไป อาจเป็นเพราะการ

กระทำผิดของเด็กและเยาวชนเป็นการกระทำผิดที่ละเมิดกฎหมายที่ร้ายแรงของสังคม ไม่ได้รับการยอมรับ และต้องถูกตีตรา มีความกดดันเชิงสังคมทำให้เด็กและเยาวชนมองตนเองในทิศทางลบ ซึ่งสอดคล้องตาม แนวคิดทฤษฎีการตีตราเชิงสังคม (the Labeling Theory) ที่อธิบายว่าผู้คนในสังคมมีการตีตราเด็กและ เยาวชนที่กระทำผิดว่าเป็นอาชญากร มีความเป็ยเบนไปจากมาตรฐานของสังคมและมีทัศนคติที่แบ่งแยกเด็ก และเยาวชนกลุ่มนี้แตกต่างไปจากเด็กวัยรุ่นทั่วไป (Kroska et al., 2017) และพบว่าเด็กที่กระทำผิดไม่มีวุฒิ ภาวะในการตัดสินใจที่จะประเมินสถานการณ์ต่าง ๆ ในชีวิต (Welner et al., 2022) อีกทั้งพบว่าส่วนใหญ่มี ปัญหาสุขภาพจิต (Young et al., 2017)

เมื่อแบ่งตามเพศ พบว่า ทั้งเพศหญิงและเพศชายมีความเมตตาต่อตนเองแตกต่างกัน โดยส่วนใหญ่ เพศชายมีความเมตตาต่อตนเองอยู่ในระดับปานกลางในขณะที่เพศหญิงอยู่ในระดับสูง ซึ่งสามารถอธิบายได้ว่า เนื่องจากเพศหญิงนั้นสามารถเข้าใจและเปิดรับความรู้สึกภายในได้มากกว่าจึงส่งผลให้มีความเมตตาต่อตนเอง ที่สูงกว่าเพศชาย (Mestre et al., 2009) นอกจากนี้ความเมตตาต่อตนเองนี้ยังหมายถึงการผ่อนคลายและการ ปล่อยปละตนเองในยามทุกข์ยาก ซึ่งเป็นความอ่อนโยนที่เกิดขึ้นในเพศหญิงมากกว่าเพศชาย (Neff, 2009)

เมื่อแบ่งตามประเภทคดี พบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดในคดีที่เกี่ยวกับความรุนแรงโดยรวม มีความเมตตาต่อตนเองอยู่ในระดับสูงในขณะที่กลุ่มตัวอย่างที่กระทำผิดในคดีที่ไม่เกี่ยวกับความรุนแรงมี ความเมตตาต่อตนเองอยู่ในระดับปานกลาง ในงานวิจัยของ Wenzel et al. (2023) ได้อธิบายไว้ว่า ในกลุ่ม ผู้กระทำผิดที่กระทำผิดเกี่ยวกับความรุนแรงสามารถให้อภัยกับความผิดพลาดของตนเองได้มากขึ้น เป็นเพราะ ผู้เสียหายหรือเหยื่อให้อภัยกับพฤติกรรมของพวกเขา โดยให้ฝ่ายผู้เสียหายได้โต้ตอบ เจรจา อย่างเป็นระบบ ทำให้ความรู้สึกผิดทุเลาลงการให้อภัยจากผู้อื่นทำให้ผู้กระทำผิดให้อภัยตนเอง ยอมรับสิ่งตนเองต้องรับผิดชอบ และก้าวผ่านประสบการณ์นั้น ๆ ไปให้ได้ การยอมรับตนเองนี้จะช่วยส่งเสริมให้ผู้กระทำผิดเกิดความเมตตาต่อ ตนเอง ไม่วิพากษ์วิจารณ์ตนเอง และไม่หมกมุ่นอยู่กับความผิดพลาดในอดีต (Neff, 2004) ซึ่งหากพิจารณา ตามกระบวนการพิจารณาคดีของศาลแล้ว สนับสนุนผลการศึกษาวิจัยดังกล่าว เนื่องจากคดีที่เกี่ยวกับความ รุนแรงเป็นคดีที่เด็กและเยาวชนกระทำความผิดต่อผู้อื่นเป็นส่วนใหญ่ จำเป็นต้องมีการเยียวยาความเสียหายที่ เกิดขึ้นทั้งทางร่างกายและจิตใจของฝ่ายผู้เสียหาย การพิจารณาคดีที่มีผู้เสียหายหรือเหยื่อจะต้องให้โอกาส ผู้เสียหายมีส่วนร่วมในการกำหนดทิศทางของการพิจารณาคดีตัดสินคดี หากฝ่ายผู้เสียหายไม่ติดใจต่อการกระทำ ของเด็กและเยาวชนหรือสามารถให้อภัย ให้โอกาสกับเด็กและเยาวชนได้ปรับปรุงตนเองและกลับตัวเป็นคนดี ศาลจึงชะลอการพิพากษาลงโทษเด็กและเยาวชนนั้นไว้ อาจช่วยให้ความรู้สึกผิด (guilt feeling) ภายในจิตใจ ของเด็กและเยาวชนลดน้อยลง สามารถเข้าใจได้ว่าคนเราสามารถทำความผิดพลาดได้ในชีวิต ไม่ตัดสินตนเอง ในแง่ลบ ในขณะที่คดีที่ไม่ใช่ความรุนแรงส่วนใหญ่เป็นคดีที่เด็กและเยาวชนละเมิดกฎหมายรัฐ เช่น คดี ยาเสพติด เป็นต้น ศาลจะมีการพิจารณาคดีโดยคำนึงถึงอัตราโทษ พฤติการณ์คดี จำนวนครั้งของการกระทำ ความผิด ภูมิหลัง แรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง และปัจจัยทางจิตสังคมอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องเพื่อประกอบการ ตัดสินใจในการกำหนดโทษหรือการกำหนดวิธีการสำหรับเด็กและเยาวชน (วิเศษ อ่อนตา, 2556)

บทสรุปและข้อเสนอแนะ (Conclusions and Recommendations)

กระบวนการดำเนินคดีและมาตรการที่ใช้สำหรับเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด ศาลเยาวชนและครอบครัวมีนโยบายที่มุ่งแก้ไขปัญหาการกระทำความผิดของเด็กและเยาวชน เนื่องจากเป็นบุคคลที่ยังไม่มีวุฒิภาวะ ขาดประสบการณ์ชีวิต ขาดทักษะการตัดสินใจ อยู่ในช่วงวัยศึกษาค้นคว้าและอยากรู้อยากลองตามกลุ่มเพื่อน จึงเห็นควรใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี มุ่งเน้นการแก้ไขปัญหาด้านพฤติกรรม อารมณ์ สังคม โดยให้มีนักจิตวิทยานักสังคมสงเคราะห์หรือสหวิชาชีพเป็นผู้ดูแลให้การช่วยเหลือ เพื่อให้เด็กและเยาวชนปรับเปลี่ยนไปในทิศทางที่ดีที่สามารถอยู่ร่วมกับสังคมอย่างปกติสุข ทั้งนี้ในกระบวนการแก้ไข บำบัด ฟื้นฟู ควรจัดให้มีความเหมาะสมและสอดคล้องตามเจตนารมณ์ศาลเยาวชนและครอบครัว ซึ่งนอกเหนือจากกระบวนการให้คำปรึกษา เด็ก เยาวชนและครอบครัวแล้ว การจัดฝึกอบรมให้เด็ก เยาวชน และครอบครัวยังเป็นอีกหนึ่งแนวทางที่สำคัญที่จะสามารถช่วยให้เด็กและเยาวชนกลุ่มดังกล่าวได้เข้าใจตนเอง ได้เรียนรู้ความผิดพลาด รวมถึงการเกิดแรงจูงใจที่จะเปลี่ยนแปลงตนเอง การมีความเมตตาต่อตนเองในความผิดพลาด และการคิดและเชื่อมั่นในตนเองอย่างสมเหตุสมผลมากขึ้น

ทั้งนี้ ถึงแม้การใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดีจะเป็นประโยชน์ในแงุ่มุมที่ให้โอกาสเด็กและเยาวชนได้ปรับปรุงตนเอง แต่หากเด็กและเยาวชนไม่ปฏิบัติตามคำสั่งและละเมิดเงื่อนไขศาล เช่น การกลับไปใช้ยาเสพติดซ้ำในระหว่างการมารายงานตัว เห็นควรที่จะใช้มาตรการอื่นหรือลงโทษเพื่อให้เด็กและเยาวชนรับรู้ความร้ายแรงที่ตนกระทำ

1. ข้อเสนอแนะในเชิงปฏิบัติ

นักจิตวิทยาประจำศาล ผู้พิพากษาสมทบ ผู้ให้คำปรึกษา นักสังคมสงเคราะห์และผู้ปฏิบัติงานในด้านการแก้ไข บำบัด ฟื้นฟู เด็กและเยาวชนในกลุ่มดังกล่าว ควรเป็นผู้ที่มีความรู้ ความเข้าใจ และมีทักษะในการสร้างแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงของเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด

2. ข้อเสนอแนะในเชิงนโยบาย

2.1 การใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดี ตามมาตรา 132 วรรคหนึ่ง นอกจากการกำหนดเงื่อนไข ให้เด็กและเยาวชนมารายงานตัวและเข้ารับการแก้ไข บำบัด ฟื้นฟู ที่ศูนย์ให้คำปรึกษาฯ แล้วนั้น ศาลควรกำหนดให้เด็กและเยาวชนได้เข้าร่วมโครงการหรือกิจกรรมเกี่ยวกับสร้างแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลงการมีความเมตตาต่อตนเอง การฝึกความคิด ความเชื่ออย่างมีสมเหตุสมผลและสอดคล้องกับความเป็นจริง เพื่อให้เด็กและเยาวชนได้พัฒนาตนเองรวมถึงสามารถปรับตัวในช่วงวัยรุ่นได้อย่างเหมาะสม

2.2 ในการจัดโครงการเพื่อแก้ไข บำบัด ฟื้นฟู เด็กและเยาวชน ในหลักสูตรกิจกรรมครอบครัวสัมพันธ์ และครอบครัวอุ่นใจได้ลูกหลานคืนแล้ว ควรมีหลักสูตรกิจกรรมที่เป็นทางเลือกเพิ่มขึ้น อาทิ กิจกรรมสร้างแรงจูงใจในการเปลี่ยนแปลง กิจกรรมสร้างเสริมความเมตตาต่อตนเอง กิจกรรมฝึกการใช้กระบวนการคิดในการเผชิญสถานการณ์ยุ่งยาก เป็นต้น

3. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

เนื่องจากการศึกษาในครั้งนี้ทำการศึกษาในเด็กและเยาวชนที่ศาลใช้มาตรการพิเศษแทนการพิพากษาคดีแบบปล่อยตัวชั่วคราวให้กลับไปใช้ชีวิตอยู่ในสังคมแบบปกติ ในการศึกษาครั้งต่อไปอาจศึกษา ใน

กลุ่มเด็กและเยาวชนที่ถูกควบคุมตัวอยู่ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็ก/ศูนย์ฝึกและพัฒนาเยาวชน หรือในเด็กและเยาวชนที่หวนกลับมากระทำความผิดซ้ำ

ข้อจำกัดในการวิจัย (Limitations)

1. สำหรับการเก็บข้อมูล ผู้เก็บข้อมูลวิจัยควรเป็นผู้ที่ได้รับการอบรมหรือต้องเป็นผู้ที่เข้าใจวัตถุประสงค์และคำแนะนำของแบบวัดแต่ละฉบับเป็นอย่างดี และควรมีความรู้หรือประสบการณ์การทำงานกับเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิด เพราะต้องอาศัยสัมพันธภาพที่ดีในการขอความยินยอมและความร่วมมือในการการเก็บข้อมูลวิจัยที่อาจแตกต่างกันไปจากกลุ่มวัยรุ่นทั่วไป

2. ความสามารถในการคิดวิเคราะห์ของเด็กและเยาวชนกลุ่มดังกล่าวอาจมีข้อจำกัด ซึ่งสังเกตจากพฤติกรรมการให้ข้อมูลมีการถามเพื่อให้ทวนคำถามใหม่อยู่บ่อยครั้ง หรือมักจะตอบว่าไม่มีคำตอบ อาจต้องมีการกระตุ้น หรือการใช้ภาษาที่สั้น กระชับ และเหมาะกับกลุ่มตัวอย่าง

เอกสารอ้างอิง (References)

- กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน. (2566). *รายงานสถิติคดีประจำปี*. <https://www.djop.go.th/navigations/รายงานสถิติคดีประจำปี>.
- นริศรา แสงจิตร, สอาด หอมมณี และคมสัน สุขมา. (2561). ปัญหาการกำหนดโทษที่เหมาะสมกับเด็กและเยาวชนที่กระทำความผิดซ้ำ. *วารสารการศึกษาและการพัฒนาสังคม*, 4(1), 335-340.
- บุญยวัจน์ ไตรจุฑาทากาญจน์. (2561). แนวทางการพัฒนากระบวนการแก้ไขบำบัดฟื้นฟูเด็กและเยาวชนของผู้ปฏิบัติงานที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการยุติธรรมเด็กและเยาวชน. *วารสารธรรมศาสตร์*, 37(2), 66-96. <https://doi.org/10.14456/tujournal.2018.12>.
- วิเศษ อ่อนตา. (2556). *พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553*. ปณรรัชช.
- ศรัณยา เลิศศาสตร์วัฒนา. (2560). *กระบวนการแก้ไข บำบัด ฟื้นฟูเด็กและเยาวชนในกระบวนการยุติธรรมทางอาญาในศาลเยาวชนและครอบครัว* [วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศึกษาศาสตร์, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์]. http://ethesisarchive.library.tu.ac.th/thesis/2017/TU_2017_5801305136_8769_8905.pdf.
- สำนักงานสถิติแห่งชาติ. (2566). *จำนวนคดีที่เด็กและเยาวชนถูกจับกุมส่งสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน จำแนกตามฐานความผิด พ.ศ. 2553 – 2564*. <http://statbbi.nso.go.th/staticreport/page/sector/th/09.aspx>.
- Ali, K., & Akbar, S. A. (2011). The effects of metacognitive components instruction in reducing antisocial behaviors in youth of Urmia central prison. *Journal of Research in Behavioural Sciences*, 9(3), 186-196.

- Amemiya, R., & Sakairi, Y. (2020). The role of self-compassion in athlete mindfulness and burnout: Examination of the effects of gender differences. *Personality and Individual Differences, 166*, 1-6. <https://doi.org/10.1016/j.paid.2020.110167>.
- Arimitsu, K., & Hofmann, S. G. (2015). Cognitions as mediators in the relationship between self-compassion and affect. *Personality and Individual Differences, 74*, 41-48. <https://doi.org/10.1016/j.paid.2014.10.008>.
- Baglivio, M. T., Wolff, K. T., Jackowski, K., & Greenwald, M. A. (2015). A multilevel examination of risk/need change scores, community context, and successful reentry of committed juvenile offenders. *Youth Violence and Juvenile Justice, 15*(1), 38-61.
- Bahadorikhosroshah, J., & Habibi-Kaleybar, R. (2017). Comparative study on delinquent violent juveniles' and general youth's metacognition. *Journal of Research & Health, 7*(5), 1048-1054.
- Barton, P. E. (1976). *Juvenile delinquency, work and education*. National Institute of Justice.
- Bonneville-Roussy, A., Evans, P., Verner-Filion, J., Vallerand, R., & Bouffard, T. (2017). Motivation and coping with the stress of assessment: Gender differences in outcomes for university students. *Contemporary Educational Psychology, 48*, 28-42. <https://doi.org/10.1016/j.cedpsych.2016.08.003>.
- Breines, J. G., & Chen, S. (2012). Self-compassion increases self-improvement motivation. *Personality and Social Psychology Bulletin, 38*(9), 1133-1143. <https://doi.org/10.1177/0146167212445599>.
- Campbell, J., Sellen, J. L., & McMurrin, M. (2010). Personal aspirations and concerns inventory for offenders: Developments in the measurement of offenders' motivation. *Criminal Behaviour and Mental Health, 20*(2), 144-157. <https://doi.org/10.1002/cbm.761>.
- Cox, W. M., & Klinger, E. (2004). *Handbook of motivational counseling: Concepts, approaches, and assessment* (1st ed.). John Wiley & Sons.
- Cox, W. M., & Klinger, E. (2023). Assessing current concerns and goals idiographically: A review of the Motivational Structure Questionnaire family of instruments. *Journal of Clinical Psychology, 79*(3), 667-682. <https://doi.org/10.1002/jclp.23256>.
- Disbury, K. L., Shuker, R., Sullivan, E., & Sawicka, K. (2015). Pre- to posttreatment differences in measures of risk of relapse and reoffending for participants of RAPT's 6-week programs. *Journal of Offender Rehabilitation, 54*(8), 556-584. <https://doi.org/10.1080/10509674.2015.1087443>.

- Fagan, A. A., & Lindsey, A. M. (2014). Gender differences in the effectiveness of delinquency prevention programs: What can be learned from experimental research? *Criminal Justice and Behavior*, 41(9), 1057-1078. <https://doi.org/10.1177/0093854814539801>.
- Hochheiser, J., Lundin, N. B., & Lysaker, P. H. (2020). The independent relationships of metacognition, mindfulness, and cognitive insight to self-compassion in schizophrenia. *The Journal of Nervous and Mental Disease*, 208(1), 1-6. <https://doi.org/10.1097/NMD.0000000000001065>.
- Hofmann, S. A. (2018). *Shame, aggression, and self-compassion in at-risk adolescents* [Doctoral dissertation, University of Northern Colorado].
- Kroska, A., Lee, J. D., & Carr, N. T. (2017). Juvenile delinquency and self-sentiments: Exploring a labeling theory proposition. *Social Science Quarterly*, 98(1), 73-88. <https://doi.org/10.1111/ssqu.12307>.
- MacBeth, A., & Gumley, A. (2012). Exploring compassion: A meta-analysis of the association between self-compassion and psychopathology. *Clinical Psychology Review*, 32(6), 545-552. <https://doi.org/10.1016/j.cpr.2012.06.003>.
- McMurrin, M., & Ward, T. (2010). Motivating offenders to change in therapy: An organizing framework. *Legal and Criminological Psychology*, 9(2), 295-311. <https://doi.org/10.1348/1355325041719365>.
- Meece, J. L., Glienke, B. B., & Burg, S. (2006). Gender and motivation. *Journal of School Psychology*, 44, 351-373. <https://doi.org/10.1016/j.jsp.2006.04.004>.
- Mestre, M. V., Samper, P., Frías, M. D., & Tur, A. M. (2009). Are women more empathetic than men? A longitudinal study in adolescence. *Spanish Journal of Psychology*, 12(1), 76-83. <https://doi.org/10.1017/s1138741600001499>.
- Moffitt, R. L., Neumann, D. L., & Williamson, S. P. (2018). Comparing the efficacy of a brief self-esteem and self-compassion intervention for state body dissatisfaction and self-improvement motivation. *Body Image*, 27, 67-76. <https://doi.org/10.1016/j.bodyim.2018.08.008>.
- Mohammed, H. (2015). Reducing recidivism rates through vocational education and training. *Procedia - Social and Behavioral Sciences*, 204, 272-276. <https://doi.org/10.1016/j.sbspro.2015.08.151>.
- Mondeh, T. L. (2018). *Recreation and delinquency: An examination of the relationship between organized and unorganized recreational activity and types* [Doctoral dissertation, The University of Alabama].

- Morley, R. M., Terranova, V. A., Cunningham, S. N., & Kraft, G. (2016). Self-compassion and predictors of criminality. *Journal of Aggression, Maltreatment & Trauma, 25*(5), 503-517. <https://doi.org/10.1080/10926771.2015.1107170>.
- Narkvichetr, K. (2008). *Juvenile crime and treatment of serious and violent juvenile delinquents in Thailand*. https://www.unafei.or.jp/publications/pdf/RS_No78/No78_16PA_Narkvichetr.pdf.
- Neff, K. D. (2004). Self-compassion and psychological well-being. *Constructivism in the Human Sciences, 9*(2), 27.
- Neff, K. D. (2009). The role of self-compassion in development: A healthier way to relate to oneself. *Human Development, 52*(4), 211-214. <https://doi.org/10.1159/000215071>.
- Neff, K. D. (2011). Self-compassion, self-esteem, and well-being. *Social and Personality Psychology Compass, 5*(1), 1-12. <https://doi.org/10.1111/j.1751-9004.2010.00330.x>.
- Nekovarova, I. (2016). *A feasibility study for a randomised controlled trial using the Personal Aspirations and Concerns Inventory for Offenders (PACIO) to improve short-term offenders' motivation for, and participation in, custodial education and to reduce reconviction* [Doctoral dissertation, Cardiff Metropolitan University].
- Nolen-Hoeksema, S. (1987). Sex differences in unipolar depression: Evidence and theory. *Psychological Bulletin, 101*(2), 259-282.
- Pihet, S., Combremont, M., Suter, M., & Stephan, P. (2011). Cognitive and emotional deficits associated with minor and serious delinquency in high-risk adolescents. *Psychiatry, Psychology and Law, 19*(3), 427-438. <https://doi.org/10.1080/13218719.2011.598634>.
- Raes, F., Pommier, E., Neff, K. D., & Van Gucht, D. (2011). Construction and factorial validation of a short form of the Self-Compassion Scale. *Clinical Psychology & Psychotherapy, 18*(3), 250-255. <https://doi.org/10.1002/cpp.702>.
- Ray, B., Kubiak, S. P., Comartin, E. B., & Tillander, E. (2015). Mental health court outcomes by offense type at admission. *Administration and Policy in Mental Health and Mental Health Services Research, 42*, 323-331.
- Rezapour-Mirsaleh, Y., Shafizadeh, R., Shomali, M., & Sedaghat, R. (2021). Effectiveness of self-compassion intervention on criminal thinking in male prisoners. *International Journal of Offender Therapy and Comparative Criminology, 65*(1), 100-116. <https://doi.org/10.1177/0306624X20936192>.

- Ružić, V., Matešić, K., & Štefanec, A. (2016). Gender differences in achievement motivation of employed adults. *Suvremena Psihologija*, 19(1), 81-89. <https://doi.org/10.21465/2016-SP-191-07>.
- Serin, R. C., DeWolf, A., & McQuaid, S. (2015). *Motivation to change*.
- Tatum, K. J. (2012). *Adherence to gender roles as a predictor of compassion and self-compassion in women and men* [Doctoral dissertation, Baylor University].
- Theodosi, E. (2006). *Offenders' motivation to change* [Doctoral dissertation, Cardiff University].
- Wadsworth, L. P., Forgeard, M., Hsu, K. J., Kertz, S., Treadway, M., & Björqvinnsson, T. (2018). Examining the role of repetitive negative thinking in relations between positive and negative aspects of self-compassion and symptom improvement during intensive treatment. *Cognitive Therapy and Research*, 42(1), 236-249. <https://doi.org/10.1007/s10608-017-9887-0>.
- Wasmuth, S. L., Outcalt, J., Buck, K., Leonhardt, B. L., Vohs, J., & Lysaker, P. H. (2015). Metacognition in persons with substance abuse: Findings and implications for occupational therapists. *Canadian Journal of Occupational Therapy*, 82(3), 150-159. <https://doi.org/10.1177/0008417414564865>.
- Wells, A., & Cartwright-Hatton, S. (2004). A short form of the metacognitions questionnaire: Properties of the MCQ-30. *Behaviour Research and Therapy*, 42(4), 385-396. [https://doi.org/10.1016/s0005-7967\(03\)00147-5](https://doi.org/10.1016/s0005-7967(03)00147-5).
- Welner, M., DeLisi, M., Knous-Westfall, H. M., Meltzer, C. C., & Seward, J. D. (2022). Homicide and criminal maturity of juvenile offenders: A critical review. *American Journal of Criminal Justice*, 48, 1157-1182. <https://doi.org/10.1007/s12103-022-09694-5>.
- Wenzel, M., Harous, C., Cibich, M., & Woodyatt, L. (2023). Does victims' forgiveness help offenders to forgive themselves? The role of meta-perceptions of value consensus. *Journal of Experimental Social Psychology*, 105, 1-52. <https://doi.org/10.1016/j.jesp.2022.104433>.
- Yarnell, L. M., Neff, K. D., Davidson, O. A., & Mullarkey, M. (2019). Gender differences in self-compassion: Examining the role of gender role orientation. *Mindfulness*, 10(6), 1136-1152.
- Yarnell, L., Stafford, R. E., Neff, K. D., & Reilly, E. D. (2015). Meta-analysis of gender differences in self-compassion. *Self and Identity*, 14(5), 1-22. <https://doi.org/10.1080/15298868.2015.1029966>.

- Young, S., Greer, B., & Church, R. (2017). Juvenile delinquency, welfare, justice and therapeutic interventions: A global perspective. *BJPsych Bulletin*, 41(1), 21-29. <https://doi.org/10.1192/pb.bp.115.052274>.
- Zhang, J. W., & Chen, S. (2016). Self-compassion promotes personal improvement from regret experiences via acceptance. *Personality and Social Psychology Bulletin*, 42(2), 244-258.
- Zinchenko, A. A., Al-Amin, M., & Molchanova, E. (2014). Cognitive features of self-stigmatization among juvenile delinquents. *Journal of Health Disparities Research and Practice*, 8(2), 61-74. <https://digitalscholarship.unlv.edu/jhdrp/vol8/iss2/4>.

RPCA-JCSS